

**RADA
EVROPSKÉ UNIE**

**Brusel 18. června 2008 (15.09)
(OR. en)**

**8216/2/08
REV 2**

LIMITE

COPEN	70
EJN	26
EUROJUST	31

POZNÁMKA

Odesílatel : Předsednictví

Příjemce: Delegation

Č. předchozího

dokumentu: 8216/1/08 REV 1 COPEN 70 EJN 26 EUROJUST 31

Předmět: Konečná verze Evropské příručky k vydávání evropského zatýkacího rozkazu

Na zasedání Pracovní skupiny pro spolupráci v trestních věcech (odborníků na evropský zatýkací rozkaz)¹ dne 17. července 2007 došlo k výměně názorů o praktických problémech spojených s postupem vydávání a vykonávání evropského zatýkacího rozkazu. S cílem vyřešit tyto otázky delegace posoudily návrh předsednictví na vypracování společných pokynů pro vyplňování formuláře evropského zatýkacího rozkazu.

Předsednictví dospělo k závěru, že existuje obecná shoda delegací, pokud jde o potřebu vypracovat příručku. Dále bylo navrženo, aby předloha návrhu byla projednána znovu později během portugalského předsednictví Pracovní skupinou pro spolupráci v trestních věcech (odborníky na evropský zatýkací rozkaz).

Úlohou bylo pověřeno předsednictví, kterému je nápomocen generální sekretariát Rady Evropské unie. Jako základ pro vypracování navrhovaného znění sloužily stávající příručky členských států a zkušenosti odborníků Evropské soudní sítě a Eurojustu.

¹ Viz výsledek jednání, dokument 12053/07 JAI 407 COPEN 115 EJN 43 EUROJUST 23.

Tento podnět byl projednán na schůzi Evropské soudní sítě dne 28. února 2008. Dále o něm podrobně jednali odborníci na evropský zatýkací rozkaz (Pracovní skupina pro spolupráci v trestních věcech) na svém zasedání dne 30. dubna 2008. Výbor článku 36 na svém zasedání ve dnech 14.–15. května 2008 příručku schválil s tím, že po uplynutí 18 měsíců by mělo být provedeno vyhodnocení jejího využívání .

Delegace naleznou v příloze Evropskou příručku k vydávání evropského zatýkacího rozkazu.

PŘÍLOHA

EVROPSKÁ PŘÍRUČKA K VYDÁVÁNÍ EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU¹

¹ Poznámky zde uvedené nejsou závazné a nedotýkají se vnitrostátních právních předpisů provádějících toto rámcové rozhodnutí. Uvedené poznámky jsou spíše doporučeními. Justičním orgánům se však nicméně připomíná jejich povinnost vykládat jejich vnitrostátní právní předpisy v souladu s rámcovým rozhodnutím (viz věc Pupino Evropského soudního dvora C-105/03).

ÚVOD

- Cílem této publikace je dát k dispozici pokyny pro přijímání osvědčených postupů na základě získaných zkušeností a poskytnout příslušným soudcům a státním zástupcům konkrétní informace o tom, jak nejlépe vyplnit formulář evropského zatýkacího rozkazu. Za tímto účelem znění obsahuje konkrétní příklady přípravy evropského zatýkacího rozkazu.
- Evropský zatýkací rozkaz, dále EZR, je prvním právním nástrojem založeným na vzájemném uznávání rozhodnutí v trestních věcech. Tento nástroj vede k radikální změně starého způsobu vydávání, který byl nahrazen systémem předávání v prostoru svobody, bezpečnosti a práva, jenž má dopad především na postupy, lhůty a důvody pro nepředání osoby. EZR je proto úzce propojen s cílem Smlouvy zakotveným v článku 29 Smlouvy o Evropské unii.
- EZR by měl být užíván účinným a přiměřeným způsobem jako nástroj předcházení trestné činnosti a jejího potlačování a zároveň ochrany lidských práv podezřelých a odsouzených osob. Nástroj spočívající na zbavení osobní svobody je v zásadě určen k tomu, aby se pokročilo ve stíhání závažnějších nebo škodlivějších trestných činů, při kterých může být jeho použití podstatně odůvodněno, nebo pro účely výkonu odsuzujících rozhodnutí. Může být použit pouze tehdy, pokud byl na vnitrostátní úrovni vydán zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem.

- „Evropský zatýkací rozkaz má mít jednotný účinek v celé Evropské unii. Jeho zamýšleným cílem je rychlé předání. Je třeba rovněž přihlídnout ke skutečnosti, že ze zřejmých praktických důvodů není značný počet evropských zatýkacích rozkazů zaměřen pouze na jeden členský stát: viz zprávu Výboru pro Evropskou unii Sněmovny lordů „Evropský zatýkací rozkaz - aktuální vývoj“ (HL Paper 156), bod 21. Formulář v příloze rámcového rozhodnutí byl vypracován na základě tohoto předpokladu. Není nutné, aby osoba vydávající evropský zatýkací rozkaz jej určila konkrétnímu členskému státu. Po svém vydání je evropský zatýkací rozkaz použitelný všude tam, kde se vyžádaná osoba nachází při jeho výkonu“¹.
- Příručka byla vypracována během portugalského a slovinského předsednictví za pomoci řady odborníků pracujících s EZR v celé Evropě a rovněž za pomoci Evropské soudní sítě, Eurojustu, generálního sekretariátu Rady EU a Evropské komise. Byla schválena Výborem článku 36 na jeho zasedání konaném ve dnech 14. a 15. května 2008. Byl to tento výbor, který projednával ustanovení rámcového rozhodnutí o EZR během belgického předsednictví v roce 2001.
- Tato příručka může být v budoucnu aktualizována, pokud si tak vyžádají praktické zkušenosti, změny rámcového rozhodnutí nebo vývoj v rozhodnutích soudů.
- Případné návrhy týkající se znění této příručky by měly být zaslány oddělení pro soudní spolupráci v trestních věcech generálního sekretariátu Rady EU na tuto adresu: General Secretariat, Unit for Judicial Cooperation in Criminal Matters, Rue de la Loi 175, B-1040 Brussels (e-mail ew@consilium.europa.eu) nebo oddělení pro soudní spolupráci v trestních věcech Evropské komise na adresu: DG JLS, Unit for Judicial Cooperation in Criminal Matters, European Commission B - 1049 Brussels.

¹ Stanovisko lorda Hope of Craighead ve věci Dabas vs. vrchní soud, Madrid [House of Lords, 2007 UK HL 6]

OBSAH

1.	Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu	9
1.1.	Definice a hlavní rysy EZR.....	10
1.2.	Formulář EZR	11
2.	Provádění evropského zatýkacího rozkazu v členských státech EU	12
2.1.	Prohlášení členských států ohledně zvláštního režimu týkajícího se data, kdy bylo jednání spácháno,	12
2.2.	Předávání státních příslušníků.....	13
3.	Kritéria uplatňovaná při vydávání EZR - zásada proporcionality.....	14
4.	Překlad EZR	15
4.1.	Jazyky uznávané členskými státy EU při přijímání EZR.....	16
5.	Lhůta, ve které musí výkonný orgán po zadržení osoby obdržet EZR	16
6.	Způsob vyplňování formuláře EZR.....	16
7.	Způsob doručení EZR.....	18
7.1.	Případy, kdy je známo místo pobytu osoby, která má být zatčena	18
7.2.	Případy, kdy není známo místo pobytu vyžádané osoby	19

7.3.	Schengenský informační systém - SIS	19
7.4.	Evropský zatýkací rozkaz v systému SISone4all.....	19
7.5.	Doručení prostřednictvím Interpolu	21
8.	Úloha Eurojustu	21
9.	Evropská soudní síť	22
10.	„Fiches Françaises“ – pokyny jednotlivých členských států.....	22
11.	Dohoda mezi Norskem a Islandem a Evropskou unií	23
12.	Důležitá rozhodnutí Soudního dvora.....	23
13.	Rozhodnutí některých nejvyšších soudů (shrnutí).....	23
14.	Odkazy na další informace o EZR.....	23
15.	Příklad vyplňování formuláře EZR	24

PŘÍLOHY

Příloha I	Rámcové rozhodnutí Rady (2002/584/SVV) ze dne 13 června 2002 o EZR a postupech předávání mezi členskými státy.....	25
Příloha II	Formulář evropského zatýkacího rozkazu.....	49
Příloha III	Pokyny pro vyplňování formuláře EZR	55
Příloha IV	Jazyky uznávané členskými státy při přijímání EZR	76
Příloha V	Lhůty pro obdržení EZR po zatčení vyžádané osoby.....	78
Příloha VI	Rozsudek Soudního dvora ve věci Pupino (C105/03).....	80
	Rozsudek Soudního dvora ve věci sdružení Advokaten voor de Wereld (C- 303/05).....	99
Příloha VII	Rozhodnutí některých nejvyšších soudů (shrnutí).....	119
Příloha VIII	Seznam kontaktních míst a kontaktní údaje odborníků na EZR.....	125

1. Rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu

Dne 13. června 2002 Rada přijala rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu¹.

V souladu s čl. 34. odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí přijmou členské státy opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 31. prosince 2003. Ode dne 1. ledna 2004 nahradil tento nový systém až na několik málo výjimek postupy vydávání novým režimem předávání. Pokud jde o předávání mezi členskými státy, byla nahrazena odpovídající ustanovení těchto úmluv:

- Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání;
- Dohoda mezi dvanácti členskými státy Evropských společenství ze dne 26. května 1989 o zjednodušení a modernizaci způsobů doručování žádostí o vydání;
- Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
- Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
- hlava III kapitola 4 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích.

Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí vykonatelné v Evropské unii, vydané jedním členským státem a vykonané jiným členským státem na základě zásady vzájemného uznávání.

¹ Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

1.1. Definice a hlavní rysy EZR

Evropský zatýkací rozkaz nahradil tradiční systém vydávání jednodušším a rychlejším mechanismem předávání vyžádaných osob za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Evropský zatýkací rozkaz lze vydat za účelem trestního stíhání v případech jednání, které lze podle vnitrostátních právních předpisů potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody *s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců*¹ (v průběhu vyšetřování, přezkoumání a všech fází soudního řízení až do konečného odsouzení), nebo jej lze vydat pro výkon trestu nebo ochranného opatření v délce *nejméně čtyř měsíců*. Tato kritéria nejsou kumulativní.

Ústřední orgány, které dříve hrály v procesu vydávání významnou úlohu, jsou nyní z procesu EZR v zásadě vyloučeny, budou však i nadále pracovat obecně jako jednotky pro podporu, doručování a informace. S cílem zjednodušit a snadněji plnit žádosti jsou tyto nyní vydávány jednotně tak, že se *vyplní formulář EZR*.

Rámcové rozhodnutí odráží koncepci integrace ve společném soudním prostoru a obsahuje nové modely spolupráce založené na vzájemné důvěře mezi členskými státy. Předávání státních příslušníků se nyní stalo zásadou a obecným pravidlem s několika málo výjimkami. Tyto výjimky se týkají lhůt a požadavků spojených s výkonem². Praxe ukázala, že přibližně jedna pětina všech předání v Unii se týká vlastních státních příslušníků dané země, ačkoliv podmínky pro návrat nebo výkon trestu jsou v souladu s rámcovým rozhodnutím často stanoveny po provedeném předání.

¹ Je třeba poznamenat, že „*horní hranice sazby v délce nejméně 12 měsíců*“ stanovená v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí by měla být vykládána v souladu s dřívějším režimem vydávání (tj. evropskou úmluvou o vydávání z roku 1957, úmluvou EU o vydávání z roku 1995). V právních předpisech provádějících čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí by proto mělo být uvedeno, že EZR může být vydán v případech, kdy trest, který může být za trestný čin uložen, činí nejméně 12 měsíců.

² Viz kapitola 2.2 o předávání vlastních státních příslušníků.

Byl snížen počet důvodů pro odmítnutí spolupráce. Rámcové rozhodnutí zrušilo ověření oboustranné trestnosti jako důvodu, pro který je možné odmítnout výkon a předání podle seznamu 32 kategorií trestných činů vymezených právem vystavujícího státu, v němž je lze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let. Lze-li za daný trestný čin uložit trest kratší než tři roky, nebo není-li takový trestný čin obsažen na seznamu, uplatňuje se dále zásada oboustranné trestnosti.

V důsledku toho tam, kde vyšetřované nebo odsouzené trestné činy v konkrétním případě odpovídají typickému popisu v právních předpisech vystavujícího státu, může vykonávající justiční orgán upustit od ověření oboustranné trestnosti takového trestného činu.

1.2. Formulář EZR

EZR je soudní rozhodnutí vydané v podobě stanovené rámcovým rozhodnutím. Formulář EZR se nachází v příloze rámcového rozhodnutí o EZR. Tento formulář musí být použit, i když to z právních předpisů některých členských států ne vždy jasně vyplývá. Záměrem Rady bylo zavést pracovní nástroj, který může být snadno vyplněn vystavujícími justičními orgány a uznán vykonávajícími justičními orgány. Jedním z cílů formuláře je zamezit zdlouhavým a drahým překladům a usnadnit přístup k informacím. Používán by měl být pouze tento formulář; nelze jej měnit. Jelikož je tento formulář v podstatě jediným základem pro zatčení a následné předání vyžádané osoby, měl by být vyplněn obzvláště pečlivě, aby se zabránilo zbytečným žádostem o doplňující informace. Formulář může být vyplněn a vytisknut na webových stránkách Evropské soudní sítě <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> .

2. Provádění evropského zatýkacího rozkazu v členských státech EU

2.1. Prohlášení členských států ohledně zvláštního režimu týkajícího se data, kdy bylo jednání spácháno

V souladu s čl. 32 odst. 1 rámcového rozhodnutí o EZR může členský stát při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učinit prohlášení, že jako vykonávající členský stát bude uplatňovat rámcové rozhodnutí o EZR pouze na jednání spáchaná po určitém dnu, který bude upřesněn a kterým může být nejpozději 7. srpen 2002. Pro jednání spáchaná přede dny uvedenými níže je pro předání vyžádané osoby zapotřebí tradiční žádost o vydání.

Uvedené prohlášení učinily tyto státy:

- Rakousko: jednání spáchaná po 7. srpnu 2002
- Česká republika: jednání spáchaná českými státními příslušníky po 1. listopadu 2004¹.
- Francie: jednání spáchaná po 1. listopadu 1993
- Itálie: jednání spáchaná po 7. srpnu 2002. Podle italských právních předpisů Itálie nemůže vykonat EZR vydaný před 14. květnem 2005.
- Lucembursko: jednání spáchaná po 7. srpnu 2002 (návrh zákona bude předložen parlamentu)

Pouze Rakousko, Francie a Itálie oznámily Radě soulad s rámcovým rozhodnutím. Pokud jde o Itálii, legislativa se liší od prohlášení.

Byla-li tedy jednání spáchaná před daty uvedenými výše, použije se pro předání vyžádané osoby tradiční žádost o vydání, nikoliv formulář EZR.

¹ Dokument 10750/06 COPEN 69 EJM 17 EUROJUST 31.

2.2. Předávání státních příslušníků

Evropský zatýkací rozkaz zrušuje odmítnutí předání z důvodu státní příslušnosti vyžádané osoby, jak tomu bylo podle starého systému vydávání. Toto zobecnění předávání státních příslušníků je jedním z nejvýznamnějších úspěchů rámcového rozhodnutí. Byly to však za cenu ústavních obtíží v některých členských státech.

V *Německu* byl prováděcí zákon zrušen rozhodnutím Spolkového ústavního soudu ze dne 18. července 2005; rozhodnutí zabránilo předávání německých občanů, nikoli však vydávání cizích státních příslušníků, až do 2. srpna 2006, kdy vstoupil v platnost nový zákon ze dne 20. července 2006.

V *Polsku* Ústavní soud rozhodnutím ze dne 27. dubna 2005 odložil účinky částečného zrušení prováděcího zákona do 6. listopadu 2006. Změny byly učiněny včas a od 7. listopadu 2006 Polsko předává své státní příslušníky za podmínky, že trestný čin, kvůli němuž se žádá o předání, byl spáchan mimo území Polska a je trestným činem podle polského práva.

Na *Kypru* Nejvyšší soud Kypru v rozhodnutí ze dne 7. listopadu 2005 prohlásil, že zákon provádějící EZR je v rozporu s kyperskou ústavou. Dne 28. července 2006 vstoupila v platnost revize; nový, pozměněný článek 11 však uvádí lhůtu pro předání státních příslušníků, které je možné pouze v případě činů spáchaných po dni přistoupení Kypru k Unii, tj. po 1. květnu 2004.

V souladu s článkem 33 rámcového rozhodnutí může *Rakousko*, dokud nezmění svou vnitrostátní legislativu, nejpozději však do 31. prosince 2008, odmítnout výkon zatýkacího rozkazu v případě rakouských státních příslušníků, není-li dotyčné jednání trestné podle rakouského práva.

Česká republika bude nadále vyřizovat žádosti vztahující se k činům spáchaným českými státními příslušníky před 1. listopadem 2004 v souladu se systémem vydávání platným před datem přistoupení České republiky k Evropské unii, tj. v souladu s Evropskou úmluvou o vydávání ze dne 12. prosince 1957, jejími dvěma pozměňujícími protokoly ze dne 15. října 1975 a ze dne 17. března 1978, s Úmluvou k provedení Schengenské dohody a příslušnými dvoustrannými dohodami. V souladu s čl. 403 odst. 2 trestního řádu (zákon č. 141/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů) může Česká republika předat vlastního občana jinému členskému státu Evropské unie pouze za podmínky vzájemnosti.

3. Kritéria uplatňovaná při vydávání EZR – zásada proporcionality

Je však zřejmé, že rámcové rozhodnutí o EZR neobsahuje žádnou povinnost, aby vystavující členský stát provedl přezkum proporcionality. V konečném důsledku bude tato otázka rozhodnuta legislativou a soudními postupy členských států. Viz také věc neziskové organizace *Advocaten voor de Wereld* v příloze VI a článek 49 Listiny základních práv EU.

S ohledem na závažné důsledky výkonu EZR pokud jde o omezení fyzické svobody a volného pohybu vyžádané osoby, by příslušné orgány před rozhodnutím o vydání zatýkacího rozkazu měly mít na paměti pokud možno zásadu proporcionality a zvážit užitečnost EZR v konkrétním případě ve srovnání s opatřením, jež má být uplatněno, a jeho důsledky. EZR by proto neměl být vydáván v případech, kdy omezujícím opatřením, které se jeví jako přiměřené, dostatečné a použitelné na daný případ, není předběžné zadržení.

Zatýkací rozkaz by neměl být vydáván například v případech, kdy je sice předběžné zadržení možné, avšak může být zvoleno jiné omezující opatření nespojené se zbavením osobní svobody, jako je prohlášení o totožnosti a bydlišti, nebo opatření, které by znamenalo okamžité propuštění osoby po prvním právním slyšení.

Tento výklad odpovídá ustanovením rámcového rozhodnutí o EZR a obecné koncepci, na níž je založeno jeho provádění, aby se EZR stal účinným nástrojem zejména v boji proti závažné a organizované trestné činnosti.

Dojde-li k vydání EZR, mělo by být v každém případě provedeno vyhodnocení beroucí v úvahu všechny různé prvky, včetně závažnosti trestného činu, opatření, finančních prostředků, které mají být použity ve vykonávajícím státě, a zejména skutečnosti, že opatření představuje zbavení jedince osobní svobody .

4. Překlad EZR

EZR by měl být zaslán společně s překladem do jazyka vykonávajícího státu nebo do jiného z úředních jazyků orgánů Evropské unie přijatého tímto státem prostřednictvím prohlášení uloženého u generálního sekretariátu Rady Evropské unie (viz příloha IV).

Vzhledem ke krátkým lhůtám pro výkon evropského zatýkacího rozkazu je žádoucí, aby v případě, že je známo místo pobytu vyžádané osoby, byl uvedený zatýkací rozkaz přeložen předem do jazyka země, ve které se tato osoba pravděpodobně zdržuje. Předává-li se EZR přímo vykonávajícímu justičnímu orgánu nebo ústřednímu orgánu, musí k němu být přiložen překlad.

V ostatních případech by měl být zatýkací rozkaz z důvodů naléhavosti přeložen do jednoho z jazyků přijatých vykonávajícím členským státem, ve kterém byla dotyčná osoba zatčena, ve lhůtě stanovené tímto členským státem při přijímání EZR.

Většina členských států používajících Schengenský informační systém užívá zvláštní postupy. Ode dne 1. září 2007 pracuje systém SIS one4all v zásadě ve většině členských států s výjimkou Bulharska, Kypru, Rumunska, Irska a Spojeného království. To znamená, že formuláře známé jako SIRENE formuláře A a M budou obsahovat v podstatě tytéž informace jako EZR a že prozatímní překlady se budou provádět do angličtiny. Systém je funkční od září roku 2007.

Po uvedení Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II) do provozu, což se očekává v roce 2009, bude originální EZR naskenován do tohoto systému a okamžitě k dispozici. Tímto nejsou dotčeny povinnosti stanovené v čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí.

4.1. Jazyky uznávané členskými státy EU při přijímání EZR

Viz příloha IV.

5. Lhůta, ve které musí výkonný orgán obdržet EZR po zadržení osoby

Dojde-li k zatčení osoby, musí vykonávající orgán obdržet ve stanovené lhůtě evropský zatýkací rozkaz společně s překladem do jednoho z jazyků přijatých daným státem, aby mohlo být provedeno řízení o předání nebo aby mohla být dopadená osoba zadržena. Lhůty a jazyky přijaté členskými státy se liší podle vnitrostátních právních předpisů. Nedodržení lhůt nebo jazykových režimů může mít různé následky, jako je propuštění zatčené osoby, v závislosti na legislativě nebo soudní praxi.

Pro příslušné lhůty viz přílohu V.

6. Způsob vyplňování formuláře EZR

Podrobné pokyny se nacházejí v příloze III.

Při vyplňování EZR by se zvláštní pozornost měla věnovat popisu okolností spáchání trestného činu (rámeček e), neboť soud vykonávající evropský zatýkací rozkaz není oprávněn ověřit oboustrannou trestnost trestných činů uvedených na seznamu třiceti dvou kategorií trestných činů, lze-li trestný čin potrestat trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let.

Tento seznam, který je převzat z čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí, je částečně založen na kategoriích trestných činů harmonizovaných ve zněních přijatých nebo nacházejících se v procesu přijetí podle práva EU. Většina těchto kategorií odpovídá trestným činům, které jsou snadno identifikovatelné ve vnitrostátním právu členských států EU, a proto je není třeba zvláště objasnit. Nicméně je třeba zdůraznit, že se uplatňuje definice trestného činu vystavujícího členského státu. Tento seznam by neměl být vykládán jako odkaz na přesné trestné činy, nýbrž na kategorie trestných činů podle druhu uvedeného na seznamu.

V případě zrušení oboustranné trestnosti se používá definice trestného činu v trestním zákoníku (obecném nebo zvláštním) vystavujícího členského státu. Původní záměr autorů rámcového rozhodnutí počítal s tím, že by nemělo být nutné začlenit znění tohoto zákoníku do EZR (nebo do přílohy, jak v praxi činí některé justiční orgány), čímž se předejde zbytečným překladům právních textů. Popis okolností daného činu musí být vždy úplný a vyčerpávající, aby mohlo být posouzeno použití zásady speciality, zásada ne bis in idem a promlčení. Vždy je nutné uvést dobu, místo a stupeň účasti vyžádané osoby na trestném činu (trestných činech). Není-li trestný čin uveden na seznamu, musí být popsán tak, aby byl vykonávající justiční orgán schopen oboustrannou trestnost posoudit.

Předání za průvodní trestné činy znamená předání za jeden nebo více trestných činů, které lze potrestat nižšími tresty, než je hranice uvedená v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí. Rámcové rozhodnutí samo vysloveně neupravuje způsob, jakým se má řešit otázka předávání za průvodní trestné činy. Některé členské státy je povolují, zatímco jiné ne. Před vydáním EZR je třeba vzít na vědomí, že tato situace může způsobit neplatnost EZR, zejména v případech odsouzení, kdy cílem EZR je úhrnný trest odnětí svobody a na část trestných činů se nevztahuje hranice trestu.

Formulář může být vytištěn a vyplněn, avšak v žádném z rámečků nelze provádět změny nebo vypuštění. Pokud se určitá otázka nepoužije, vždy uveďte „nepoužije se“, avšak nemažte rámeček. Formulář EZR může být vytištěn a vyplněn po stáhnutí z této webové stránky:

<http://www.ejn-crimjust.europa.eu/forms.aspx> => Form

Tento formulář byl nedávno (v listopadu 2007) změněn, takže rámečky se mohou rozšířit v případě, že je třeba uvést více informací.

Doporučuje se stáhnout formulář a uložit ho do složky na osobním počítači nebo na CD pro případ, že webová stránka nebude v okamžiku potřeby dostupná.

Je-li formulář EZR řádně vyplněn, nejsou zapotřebí žádné další doklady. Příslušné identifikační údaje by však podle možnosti měly být předány prostřednictvím Interpolu nebo systému SIRENE, jak je uvedeno ve formuláři na konci rámečku a).

Je důležité uvést existenci fotografií a otisků prstů vyžádané osoby, jsou-li k dispozici. Dále by měly být vždy uvedeny kontaktní údaje a číslo mobilního telefonu příslušného úřadu a odpovědné osoby, aby mohly být informovány okamžitě po nalezení vyžádané osoby.

Přílohy III a IV obsahují podrobné pokyny týkající se používání určitých rámečků. Tyto pokyny nejsou závazné pro justiční orgány členských států, mají však jisté opodstatnění, neboť byly vypracovány odborníky a dalšími osobami podílejícími se na přípravě rámcového rozhodnutí o EZR.

7. Způsob doručení EZR

7.1. Případy, kdy je známo místo pobytu osoby, která má být zatčena

Je-li známo místo pobytu osoby, která má být zatčena, může být EZR doručen přímo příslušnému orgánu státu pobytu této osoby pro výkon. Všechny informace o vystavujících a vykonávajících orgánech členských států lze snadno nalézt na webových stránkách Evropské soudní sítě:
<http://www.ejn-crimjust.europa.eu> => search EAW Atlas => select the country.

Aby zajistil, že dotyčná osoba zůstane na stejném místě, zašle vystavující orgán EZR zároveň přímo do příslušné národní centrály SIRENE, která jej rozešle do členských států EU účastnících se Schengenského informačního systému. Toto umožní policejním orgánům v členských státech identifikovat dotyčnou osobu jako osobu, která má být zatčena.

EZR se zašle příslušné národní kanceláři Interpolu, která jej rozešle do členských států EU prozatím se neúčastnících SIS: Bulharska, Kypru, Irsko, Rumunsko a Spojené království. Je však třeba uvést, že v některých členských státech není záznam Interpolu důvodem pro zatčení. V tomto případě je důležité výslovně uvést existenci EZR, neboť to může být nezbytné pro umožnění zbavení svobody.

7.2. Případy, kdy není známo místo pobytu vyžádané osoby

Není-li známo místo pobytu vyžádané osoby, měl by být EZR zaslán příslušné národní centrále SIRENE, která jej rozešle do členských států účastnících se SIS. Distribuční cesty Interpolu se použijí pro rozeslání do členských států EU prozatím se neúčastnících SIS: Bulharsko, Kypr, Irsko, Rumunsko a Spojené království.

7.3. Schengenský informační systém - SIS

Článek 9 odst. 1 rámcového rozhodnutí umožňuje doručit evropský zatýkací rozkaz přímo vykonávajícímu orgánu, je-li známo místo pobytu vyžádané osoby. Článek 9 odst. 2 stanoví, že vystavující justiční orgán může v každém případě rozhodnout o pořízení záznamu o vyžádané osobě v Schengenském informačním systému (SIS).

Pořízení záznamu v Schengenském informačním systému bude rovnocenné EZR, ke kterému jsou přiloženy údaje stanovené v čl. 8 odst. 1. Po přechodnou dobu, dokud nebude SIS schopen předávat všechny údaje uvedené v článku 8, bude pořízení záznamu rovnocenné EZR až do doby, dokud vykonávající justiční orgán neobdrží v řádné a náležité formě originál.

7.4. Evropský zatýkací rozkaz v systému SISone4all

Na zasedání Rady ve složení pro spravedlnost a vnitřní věci ve dnech 4. a 5. prosince 2006 Rada rozhodla¹ pokračovat v portugalském návrhu projektu SISone4ALL s cílem najít dočasné řešení pro zpoždění a další problémy, ke kterým docházelo při provozu projektu SIS II. Cílem bylo napojit členské státy, které vstoupily do Evropské unie v květnu roku 2004, na stávající systém SIS I+. Přístup do SIS I+ by vedl k odstranění kontrol na vnitřních hranicích. Všechny dotyčné členské státy s výjimkou Kypru rozhodly připojit se k projektu (celkem 9 zemí).

¹ Závěry Rady o SIS II, SIS 1+ a o rozšíření schengenského prostoru, dokument 16391/1/06.

Technické přípravy a vyhodnocování ochrany údajů v dotyčných členských státech vedly k výměně formulářů A a M vzhledem k žádostem různých členských států o schengenské „poznámky“ na doplnění záznamů podle článku 95. Tato činnost byla zahájena dne 21. května 2007 a nadále pokračuje.

V právní oblasti Rada přijala dvě rozhodnutí:

- 2007/471/ES: Rozhodnutí Rady ze dne 12. června 2007 o uplatňování ustanovení schengenského acquis týkajících se Schengenského informačního systému v České republice, Estonské republice, Lotyšské republice, Litevské republice, Maďarské republice, Republice Malta, Polské republice, Republice Slovinsko a Slovenské republice¹
- 2007/472/ES: Rozhodnutí Rady ze dne 25. června 2007, kterým se mění rozhodnutí výkonného výboru zřízeného schengenskou úmluvou z roku 1990, kterým se mění finanční nařízení o nákladech na zřízení a provoz technické podpůrné jednotky pro Schengenský informační systém (C.SIS)²

První rozhodnutí

- umožňuje, aby ode dne 7. července 2007 byly do příslušných členských států přenášeny skutečné údaje SIS.

Toto první ustanovení znamená, že vnitrostátní kopie SIS členských států mohou být ukládány, aniž by byly skutečně využívány. Jeho hlavní účel je technické povahy.

- umožňuje příslušným členským státům, aby ode dne 1. září 2007 mohly za určitých podmínek vkládat údaje do SIS a používat údaje SIS. Tyto podmínky souvisejí se skutečností, že až do zrušení kontrol na hranicích nesmějí být prováděna ustanovení týkající se odepření vstupu. Toto druhé ustanovení povoluje 9 dotčeným členským státům, aby využívaly SIS na stejném základě jako jiné země, kde je již zprovozněn.

¹ Úř. věst. L 179, 7.7.2007, s. 46.

² Úř. věst. L 179, 7.7.2007, s. 50.

7.5. Doručení prostřednictvím Interpolu

Čl. 10 odst. 3 rámcového rozhodnutí vytváří právní základ pro požádání Interpolu, aby doručil evropský zatýkací rozkaz, není-li možné jej doručit prostřednictvím Schengenského informačního systému.

Využití sítě Interpolu se považuje za jednu z možných cest, jak doručit evropské zatýkací rozkazy do těch členských států, které se prozatím neúčastní SIS (Bulharsko, Irsko, Kypr, Rumunsko a Spojené království)..

8. Úloha Eurojustu

Podle článku 3 rozhodnutí Rady z února roku 2002 (2002/187/SVV)¹ je jedním z cílů Eurojustu zdokonalovat spolupráci příslušných orgánů členských států, zejména usnadňovat výkon mezinárodní právní pomoci a vyřizování žádostí o vydání. Eurojust tedy může jednat jako prostředník a koordinátor v záležitostech týkajících se EZR a vydávání.

Podle článku 16 rámcového rozhodnutí o EZR musí vykonávající justiční orgán rozhodnout v případě, že byl na tutéž osobu vydán evropský zatýkací rozkaz dvěma nebo více členskými státy, o tom, který EZR bude vykonán, přičemž zváží všechny okolnosti, zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, příslušné údaje v EZR a zda byl zatýkací rozkaz vydán za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Vykonávající orgán může při rozhodování v případě více žádostí požádat o stanovisko Eurojust.

Článek 17 rámcového rozhodnutí stanoví lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu EZR. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůty stanovené v tomto článku, měl by informovat Eurojust o důvodech prodlení.

¹ Úř. věst. L 63, 6.3.2002, s. 1.

9. Evropská soudní síť

Evropská soudní síť zavedla elektronický nástroj (Evropský soudní atlas), který umožňuje identifikaci vykonávajícího justičního orgánu, jemuž má být EZR přímo předán (http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx). Tento nástroj obsahuje následující informace:

- kontaktní údaje o vykonávajících orgánech;
- jazyk, v němž má být zatýkací rozkaz vydán;
- lhůtu pro převzetí originálu zatýkacího rozkazu ode dne, kdy byla zatčena osoba, která měla být předána, vyplývalo-li zatčení ze záznamu v SIS;
- kontaktní údaje o vystavujících orgánech;
- kontaktní údaje o ústředních orgánech a jejich pravomocech (např. k přejímání a doručování EZR; pomoci příslušným orgánům; pro žádosti o průvoz; v naléhavých případech).

Atlas k evropskému zatýkacímu rozkazu je k dispozici na webové stránce evropské soudní sítě <http://www.ejn-crimjust.europa.eu>. Atlas k EZR poskytne vyžádané informace, jakmile se do něj vloží údaje o místě, kam má být EZR předán (země, oblast, region, subregion, místo nebo PSČ). Kontaktní místa evropské soudní sítě lze rovněž kontaktovat.

10. „Fiches Françaises“ – pokyny jednotlivých členských států

Základní informace o EZR jako jsou prohlášení členských států o oblasti působnosti rámcového rozhodnutí, informace o právních postupech a další praktické podrobnosti známé jako „*Fiches Françaises*“, formuláře EZR ve všech úředních jazycích EU a vnitrostátní právní předpisy lze v současné době nalézt na těchto webových stránkách:

Evropská soudní síť - webové stránky - databáze dokladů

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/documents.aspx> (login: rje; password: dgsi)
(Klikněte na "Document by category" a zvolte "EAW notifications" a "EAW reports and documents.")

webové stránky generálního sekretariátu Rady

- http://www.consilium.europa.eu/cms3_Applications/applications/PolJu/details.asp?lang=EN&cmsid=545&id=66

obecné informace na webových stránkách Evropské komise

- http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/criminal/extradition/fsj_criminal_extradition_en.htm

11. Dohoda mezi Norskem a Islandem a Evropskou unií

Dne 28. června byla podepsána dohoda o předávání mezi Norskem a Islandem a Evropskou unií. Dohoda rozšiřuje, s některými úpravami, mechanismus předávání na Norsko a Island. Tato dohoda dosud nevstoupila v platnost.

12. Důležitá rozhodnutí Evropského soudního dvora

Dvě rozhodnutí Evropského soudního dvora, která by mohla zajímat justiční orgány členských států, a sice věc Pupino (C-105/03) a věc *Advocaten voor de Wereld* (C-303/05), se nacházejí v příloze VI.

13. Rozhodnutí některých nejvyšších soudů (shrnutí)

Rozhodnutí některých nejvyšších soudů členských států jsou shrnuta v příloze VII.

14. Odkazy na další informace o EZR

Další informace o uplatňování rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu, jakož i příslušnou judikaturu lze nalézt na níže uvedených webových stránkách:

- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/>
webové stránky Evropské soudní sítě

- http://www.ejn-crimjust.europa.eu/eaw_atlas.aspx
atlas k EZR na webových stránkách Evropské soudní sítě
- <http://www.ejn-crimjust.europa.eu/european-arrest-warrant.aspx>
informace o EZR k dispozici na na webových stránkách Evropské soudní sítě

15. Příklad vyplňování formuláře EZR

V příloze III je uveden příklad, jenž by měl napomáhat při vyplňování formuláře EZR. Příklad je rozdělen do dvou kategorií, z nichž jedna se týká případů vydání EZR za účelem trestního stíhání/vyšetřování (přípravné řízení) a druhá případů výkonu trestu a případů, kdy trest byl uložen v nepřítomnosti.

PŘÍLOHA I

Rámcové rozhodnutí Rady (2002/584/SVV) ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na čl. 31 písm. a) a b) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999, a zejména bodu 35 těchto závěrů, by měl být mezi členskými státy zrušen formální postup vydávání osob, které se po vynesení pravomocného rozsudku vyhýbají spravedlnosti, a měly by se urychlit postupy vydávání osob, které jsou podezřelé ze spáchání trestného činu.
- (2) Program opatření k provedení zásady vzájemného uznávání soudních rozhodnutí ve věcech trestních, který je uveden v bodě 37 závěrů ze zasedání Evropské rady v Tampere a který Rada přijala dne 30. listopadu 2000¹, se zabývá záležitostmi vzájemného výkonu zatýkacích rozkazů.
- (3) Všechny nebo některé členské státy jsou smluvními stranami řady úmluv v oblasti vydávání, včetně Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. prosince 1957 a Evropské úmluvy o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977. Severské státy mají právní předpisy o vydávání ve stejném znění.

¹ Úř. věst. 190, 18.7.2002, s. 1.

- (4) Kromě toho byly mezi členskými státy uzavřeny tyto tři úmluvy, které se zabývají zcela nebo zčásti vydáváním, a tvoří součást *acquis* Unie: Úmluva ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích (pokud jde o vztahy mezi členskými státy, které jsou smluvními stranami uvedené úmluvy), Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie a Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie.
- (5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícího jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.
- (6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na „úhelný kámen“ justiční spolupráce.
- (7) Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.
- (8) Rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí podléhat dostatečné kontrole, což znamená, že justiční orgán členského státu, ve kterém byla vyžádaná osoba zatčena, bude muset přijmout rozhodnutí o jejím předání.
- (9) Úloha ústředních orgánů při výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí být omezena na praktickou a správní pomoc.

- (10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajících porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 uvedené smlouvy s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.
- (11) Ve vztazích mezi členskými státy by měl evropský zatýkací rozkaz nahradit všechny předchozí nástroje týkající se vydávání, včetně hlavy III prováděcí úmluvy k Schengenské dohodě.
- (12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie, zejména v kapitole IV uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí nelze vykládat tak, že zakazuje odmítnout předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, existují-li na základě objektivních skutečností důvody domnívat se, že uvedený zatýkací rozkaz byl vydán za účelem stíhání nebo potrestání této osoby na základě jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by postavení této osoby mohlo být pro některý z těchto důvodů zhoršeno.
- Toto rámcové rozhodnutí nebrání členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích.
- (13) Nikdo by neměl být odsunut, vyhoštěn ani vydán do státu, ve kterém existuje vážné nebezpečí, že by mohl být vystaven trestu smrti, mučení nebo jinému nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestu.
- (14) Jelikož všechny členské státy ratifikovaly Úmluvu Rady Evropy ze dne 28. ledna 1981 o ochraně osob s ohledem na automatizované zpracování osobních údajů, měly by být osobní údaje zpracované při provádění tohoto rámcového rozhodnutí chráněny v souladu se zásadami uvedené úmluvy,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

Článek 1 Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat

1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené s odnětím osobní svobody.
2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.
3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

Článek 2 Oblast působnosti evropského zatýkacího rozkazu

1. Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.
2. Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkacího rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:
 - účast na zločinném spolčení,
 - terorismus,
 - obchod s lidmi,
 - pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
 - nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
 - nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
 - korupce,

- podvody včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
- praní výnosů z trestné činnosti,
- padělání měny včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném, pobytu,
- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- výroba padělků a nedovolených napodobenin,
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- žhářství,
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

3. Rada může kdykoli po konzultaci s Evropským parlamentem na základě podmínek stanovených v čl. 39 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii jednomyslně rozhodnout o přidání dalších kategorií trestných činů na seznam uvedený v odstavci 2. Rada přezkoumá s přihlédnutím ke zprávě, kterou předloží Komise podle čl. 34 odst. 3, zda by měl být tento seznam rozšířen nebo pozměněn.

4. U jiných trestných činů než uvedených v odstavci 2 může být předání podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkací rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu.

Článek 3 Důvody pro povinné odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu

Justiční orgán členského státu, který má vykonat zatýkací rozkaz (dále jen „vykonávající justiční orgán“), odmítne vykonat evropský zatýkací rozkaz v těchto případech:

1. pokud se na trestný čin, pro který je zatýkací rozkaz vydán, vztahuje ve vykonávajícím členském státě amnestie, pokud byl tento stát příslušný ke stíhání tohoto trestného činu podle svého vlastního trestního práva;
2. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzená za stejný čin členským státem za předpokladu, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva členského státu, ve kterém byl vynesena rozsudek, ho již nelze vykonat;
3. pokud osoba, na niž byl evropský zatýkací rozkaz vydán, není podle práva vykonávajícího státu vzhledem ke svému věku trestně odpovědná za jednání, pro které je zatýkací rozkaz vydán.

Článek 4 Důvody, pro které je možné odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu

Vykonávající justiční orgán může odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu:

1. pokud v některém z případů uvedených v čl. 2 odst. 4 nepředstavuje jednání, pro které byl vydán evropský zatýkací rozkaz, trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu; avšak v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze odmítnout výkon evropského zatýkacího rozkazu z toho důvodu, že právo vykonávajícího členského státu neukládá tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejnou úpravu, pokud jde o daně, poplatky, cla a měny, jako právo vystavujícího státu;
2. pokud osoba, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, je ve vykonávajícím členském státě stíhána za stejný čin jako je trestný čin, pro který byl evropský zatýkací rozkaz vydán;
3. pokud justiční orgány vykonávajícího členského státu rozhodly buď ne zahájit trestní stíhání kvůli trestnému činu, pro který byl evropský zatýkací rozkaz vydán, nebo zastavit takové

- řízení, nebo byl-li v členském státě vynesena proti vyžádané osobě za stejné jednání pravomocný rozsudek, který zamezuje dalšímu trestnímu stíhání;
4. jsou-li trestní stíhání vyžádané osoby nebo výkon trestu podle práva vykonávajícího členského státu promlčeny a jednání spadá do pravomoci tohoto členského státu na základě jeho vlastního trestního práva;
 5. pokud má vykonávající justiční orgán informace, že vyžádaná osoba byla pravomocně odsouzena za stejný čin třetím státem, za podmínky, že v případě odsouzení byl trest vykonán, právě je vykonáván nebo podle práva státu, který vynesl rozsudek, ho již nelze vykonat;
 6. byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, vyžádaná osoba se zdržuje ve vykonávajícím členském státě, je jeho státním příslušníkem nebo zde má trvalé bydliště a tento stát se zaváže provést výkon trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody v souladu se svým vnitrostátním právem;
 7. vztahuje-li se evropský zatýkací rozkaz na trestné činy, které
 - a) byly podle práva vykonávajícího členského státu spáchány zcela nebo zčásti na území vykonávajícího členského státu nebo na místě, které se za toto území považuje, nebo
 - b) byly spáchány mimo území vystavujícího členského státu a právo vykonávajícího členského státu neumožňuje stíhání za stejné trestné činy, byly-li spáchány mimo jeho území.

Článek 5 Záruky, které musí v určitých případech poskytnout vystavující členský stát

Výkon evropského zatýkacího rozkazu vykonávajícím justičním orgánem může podle práva vykonávajícího členského státu podléhat těmto podmínkám:

1. byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vyneseným v nepřítomnosti, a nebyla-li dotyčná osoba předvolána osobně nebo jinak informována o dnu a místě jednání, které vedlo k rozhodnutí vynesenému v nepřítomnosti, může být předání podmíněno tím, že vystavující justiční orgán poskytne přiměřenou záruku, že osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, bude mít možnost požádat ve vystavujícím členském státě o obnovu řízení a být přítomna soudnímu jednání;
2. lze-li trestný čin, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, může být výkon uvedeného zatýkacího rozkazu podmíněn tím, že právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trestu nebo nařízené opatření na žádost nebo nejpozději po 20 letech, nebo udělit milost, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu, za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření;
3. je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem vykonávajícího členského státu nebo zde má trvalé bydliště, může být předání podmíněno tím, že osoba bude po vyslechnutí vrácena do vykonávajícího členského státu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.

Článek 6 Určení příslušných justičních orgánů

1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.
3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.

Článek 7 Účast ústředního orgánu

1. Každý členský stát může určit jeden nebo více ústředních orgánů, dovoluje-li to jeho právní systém, které budou nápomocny příslušným justičním orgánům.
2. Členský stát může, je-li to nezbytné kvůli organizaci jeho vnitřního soudního systému, učinit jeden nebo více ústředních orgánů odpovědnými za správní doručení a převzetí evropského zatýkacího rozkazu a za další související úřední písemný styk.

Členský stát, který hodlá využít možností uvedených v tomto článku, sdělí generálnímu sekretariátu Rady informace o určeném ústředním orgánu nebo ústředních orgánech. Tyto údaje jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.

Článek 8 Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu

1. Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:
 - a) totožnost a státní příslušnost vyžádané osoby;
 - b) název, adresu, číslo telefonu a faxu a e-mailovou adresu vystavujícího justičního orgánu;
 - c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;
 - d) povahu a právní kvalifikaci trestného činu, zejména s ohledem na článek 2;
 - e) popis okolností, za kterých byl trestný čin spáchán, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu;
 - f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;
 - g) pokud možno, jiné následky trestného činu.
2. Evropský zatýkací rozkaz musí být přeložen do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího členského státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo kdykoli poté uvést v prohlášení, které uloží u generálního sekretariátu Rady, že přijme překlad do jednoho nebo více jiných úředních jazyků orgánů Evropských společenství.

Článek 9 Doručení evropského zatýkacího rozkazu

1. Je-li známo místo pobytu vyžádané osoby, může vystavující justiční orgán doručit evropský zatýkací rozkaz přímo vykonávajícímu justičnímu orgánu.
2. Vystavující justiční orgán může v každém případě rozhodnout o pořízení záznamu o vyžádané osobě v Schengenském informačním systému (SIS).
3. Tento záznam se pořizuje podle článku 95 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích. Pořízení záznamu v Schengenském informačním systému je rovnocenné evropskému zatýkacímu rozkazu, ke kterému jsou přiloženy údaje stanovené v čl. 8 odst. 1.
Po přechodnou dobu, dokud nebude SIS schopen předávat všechny údaje uvedené v článku 8, je pořízení záznamu rovnocenné evropskému zatýkacímu rozkazu až do doby, dokud vykonávající justiční orgán neobdrží v řádné a náležité formě originál.

Článek 10 Postupy pro doručování evropského zatýkacího rozkazu

1. Nezná-li vystavující justiční orgán příslušný vykonávající justiční orgán, provede potřebné pátrání, včetně pátrání prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě, za účelem získání informací z vykonávajícího členského státu.
2. Přeje-li si to vystavující justiční orgán, lze doručení provést prostřednictvím bezpečného telekomunikačního systému Evropské soudní sítě.
3. Nelze-li použít služeb SIS, může vystavující justiční orgán požádat o doručení evropského zatýkacího rozkazu Interpol.
4. Vystavující justiční orgán může doručit evropský zatýkací rozkaz jakýmkoli bezpečným prostředkem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam, za podmínek umožňujících vykonávajícímu členskému státu ověřit jeho pravost.
5. Veškeré obtíže týkající se doručení nebo pravosti dokumentu potřebného pro výkon evropského zatýkacího příkazu se projednají přímo mezi dotyčnými justičními orgány nebo popřípadě prostřednictvím ústředních orgánů členských států.

6. Není-li orgán, který obdrží evropský zatýkací rozkaz, orgánem příslušným k jeho provedení, postoupí jej bez dalšího příslušnému orgánu ve svém členském státě a informuje o tom vystavující justiční orgán.

Článek 11 Práva vyžádané osoby

1. Je-li vyžádaná osoba zatčena, vykonávající justiční orgán ji v souladu se svým vnitrostátním právem informuje o evropském zatýkacím rozkazu a jeho obsahu, a rovněž o tom, že může souhlasit s předáním vystavujícímu justičnímu orgánu.
2. Vyžádaná osoba, která je zatčena za účelem výkonu evropského zatýkacího rozkazu, má v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu právo na právního zástupce a tlumočníka.

Článek 12 Držení vyžádané osoby ve vazbě

Při zatčení osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu rozhodne v souladu s právem vykonávajícího členského státu vykonávající justiční orgán o tom, zda by měla být vyžádaná osoba ponechána ve vazbě. Tuto osobu lze kdykoli předběžně propustit z vazby v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu za podmínky, že příslušný orgán daného členského státu učiní veškerá opatření nezbytná k tomu, aby tato osoba nemohla utéci.

Článek 13 Souhlas s předáním

1. Uvede-li zatčená osoba, že souhlasí s předáním, musí být tento souhlas a popřípadě výslovné zřeknutí se práva na „zásadu speciality“, uvedenou v čl. 27 odst. 2, vyjádřeny před vykonávajícím justičním orgánem v souladu s vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.
2. Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby bylo zajištěno, že souhlas a popřípadě zřeknutí se podle odstavce 1 je vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce.
3. Souhlas a popřípadě zřeknutí se podle odstavce 1 se formálně zaznamená do protokolu postupem stanoveným vnitrostátním právem vykonávajícího členského státu.

4. Souhlas nelze v zásadě odvolat. Každý členský stát může stanovit, že souhlas a popřípadě zřeknutí se lze odvolat v souladu s pravidly použitelnými na základě jeho vnitrostátního práva. V tomto případě se při počítání lhůt uvedených v článku 17 nebere v úvahu doba mezi dnem, kdy byl souhlas vysloven, a dnem, kdy byl tento souhlas odvolán. Členský stát, který hodlá využít této možnosti, o tom uvědomí generální sekretariát Rady při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí a uvede postupy, kterými lze souhlas odvolat, a jejich případné změny.

Článek 14 Výslech vyžádané osoby

Nesouhlasí-li zatčená osoba se svým předáním podle článku 13, má právo být vyslechnuta vykonávajícím justičním orgánem v souladu s právem vykonávajícího členského státu.

Článek 15 Rozhodnutí o předání

1. Vykonávající justiční orgán rozhodne o předání osoby ve lhůtách a za podmínek stanovených v tomto rámcovém rozhodnutí.
2. Považuje-li vykonávající justiční orgán informace, které mu sdělil vystavující členský stát, za nedostatečné pro to, aby mohl rozhodnout o předání, požádá o neprodlené poskytnutí potřebných doplňujících informací, zejména s ohledem na články 3 až 5 a článek 8, a může stanovit lhůtu, ve které mají být tyto informace dodány, přičemž vezme v úvahu nutnost dodržet lhůty stanovené v článku 17.
3. Vystavující justiční orgán může kdykoli doručit vykonávajícímu justičnímu orgánu dodatečné užitečné informace.

Článek 16 Rozhodnutí v případě vícenásobných žádostí

1. Pokud byl na tutéž osobu vydán evropský zatýkací rozkaz dvěma nebo více členskými státy, rozhodne vykonávající justiční orgán o tom, který evropský zatýkací rozkaz bude vykonán, přičemž zváží všechny okolnosti a zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, dny vydání evropských zatýkacích rozkazů, a zda byl zatýkací rozkaz vydán za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody či ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
2. Vykonávající justiční orgán může při rozhodování podle odstavce 1 požádat o stanovisko Eurojust.
3. Existuje-li současně evropský zatýkací rozkaz a žádost o vydání podaná třetí zemí, rozhodne příslušný orgán vykonávajícího členského státu, zda má přednost evropský zatýkací rozkaz nebo žádost o vydání, přičemž zváží všechny okolnosti, zejména uvedené v odstavci 1 a v použitelné smlouvě.
4. Tímto článkem nejsou dotčeny závazky členských států vyplývající ze statutu Mezinárodního trestního soudu.

Článek 17 Lhůty a postupy pro rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu

1. Evropský zatýkací rozkaz se projednává a vykonává jako neodkladná záležitost.
2. Souhlasí-li vyžádaná osoba se svým předáním, mělo by být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do deseti dnů od vyjádření tohoto souhlasu.
3. V ostatních případech by mělo být pravomocné rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu přijato do 60 dnů od zatčení vyžádané osoby.
4. Nelze-li v konkrétních případech vykonat evropský zatýkací rozkaz ve lhůtách stanovených v odstavci 2 nebo 3, uvědomí o tom vykonávající justiční orgán neprodleně vystavující justiční orgán s uvedením důvodů prodloužení. V tomto případě lze lhůty prodloužit o dalších 30 dnů.
5. Dokud vykonávající justiční orgán nepřijme pravomocné rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu, zajistí, aby byly nadále splněny hmotné podmínky pro účinné předání osoby.
6. Každé odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu musí obsahovat odůvodnění.

7. Nemůže-li členský stát za výjimečných okolností dodržet lhůtu stanovené v tomto článku, informuje o tom Eurojust s uvedením důvodů prodlení. Kromě toho členský stát, který má opakovaně zkušenosti s prodlením při výkonu evropského zatýkacího rozkazu ze strany jiného členského státu, informuje o této skutečnosti Radu, aby se mohlo vyhodnotit provádění tohoto rámcového rozhodnutí na úrovni členských států.

Článek 18 Situace do přijetí rozhodnutí

1. Byl-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem trestního stíhání, musí vykonávající justiční orgán
 - a) buď souhlasit s tím, že vyžádaná osoba bude vyslechnuta podle článku 19,
 - b) nebo souhlasit s dočasným přemístěním vyžádané osoby.
2. Podmínky a doba trvání dočasného přemístění je stanovena vzájemnou dohodou mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.
3. V případě dočasného přemístění musí mít tato osoba možnost vrátit se do vykonávajícího členského státu, aby se účastnila jednání, která se jí týkají a která se konají v rámci postupu předávání.

Článek 19 Výslech osoby do přijetí rozhodnutí

1. Vyžádanou osobu vyslechne justiční orgán, kterému je nápomocna jiná osoba jmenovaná v souladu s právem členského státu dožadujícího soudu.
2. Vyžádaná osoba bude vyslechnuta v souladu s právem vykonávajícího členského státu a podmínkami stanovenými vzájemnou dohodou mezi vystavujícím a vykonávajícím justičním orgánem.
3. Příslušný vykonávající justiční orgán může svém členském státě určit jiný justiční orgán, aby se účastnil výslechu vyžádané osoby, a to za účelem zajištění řádného použití tohoto článku a stanovených podmínek.

Článek 20 Výsady a imunity

1. Požívá-li vyžádaná osoba ve vykonávajícím členském státě výsady nebo imunity, pokud jde o příslušnost nebo výkon, začínají lhůty uvedené v článku 17 běžet a počítat se dnem, kdy byl vykonávající justiční orgán uvědoměn o tom, že došlo ke zbavení této výsady nebo imunity. Vykonávající členský stát zajistí, aby byly splněny hmotné podmínky nezbytné pro účinné předání, nepožívá-li tato osoba již nadále tuto výsadu nebo imunitu.
2. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity zmocněn orgán vykonávajícího členského státu, vykonávající justiční orgán jej neprodleně požádá o výkon této pravomoci. Je-li ke zbavení výsady nebo imunity zmocněn orgán jiného státu nebo mezinárodní organizace, požádá o výkon této pravomoci vystavující justiční orgán.

Článek 21 Souběžné mezinárodní závazky

Tímto rámcovým rozhodnutím nejsou dotčeny závazky vykonávajícího členského státu v případech, byla-li vyžádaná osoba vydána do tohoto členského státu z třetího státu a je-li tato osoba chráněna podle ustanovení ujednání, podle kterého byla vydána, týkajících se zvláštního zájmu. Vykonávající členský stát přijme veškerá nezbytná opatření, aby neprodleně získal souhlas státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, aby mohla být předána do členského státu, který vydal evropský zatýkací rozkaz. Lhůty uvedené v článku 17 začínají běžet a počítat se dnem, ke kterému přestane platit zásada speciality. Až do rozhodnutí státu, ze kterého byla vyžádaná osoba vydána, zajistí vykonávající členský stát, aby byly nadále splněny hmotné podmínky nezbytné k účinnému předání.

Článek 22 Oznámení rozhodnutí

Vykonávající justiční orgán oznámí neprodleně vystavujícímu justičnímu orgánu rozhodnutí o způsobu vyřízení evropského zatýkacího rozkazu.

Článek 23 Lhůty pro předání osoby

1. Vyžádaná osoba je předána co nejdříve v den, který dohodnou dotyčné orgány.
2. Je předána nejpozději do deseti dnů po přijetí pravomocného rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu.
3. Brání-li předání vyžádané osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 2 okolnosti, které jsou mimo kontrolu členských států, vykonávající a vystavující justiční orgán se neprodleně vzájemně kontaktují a dohodnou nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od dohodnutí tohoto nového data.
4. Předání lze výjimečně dočasně odložit ze závažných humanitárních důvodů, například existují-li závažné důvody domnívat se, že by to zřejmě ohrozilo život nebo zdraví vyžádané osoby. Výkon evropského zatýkacího rozkazu se uskuteční, jakmile tyto důvody pominou. Vykonávající justiční orgán neprodleně informuje vystavující justiční orgán a dohodne s ním nové datum předání. V tomto případě se předání uskuteční ve lhůtě do deseti dnů od nového data.
5. Nachází-li se osoba po uplynutí lhůt uvedených v odstavcích 2 až 4 ještě ve vazbě, bude propuštěna.

Článek 24 Odložené nebo podmíněné předání

1. Vykonávající justiční orgán může poté, co rozhodne o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, odložit předání vyžádané osoby, aby mohla být stíhána ve vykonávajícím členském státě, nebo byla-li již odsouzena, aby mohla na jeho území vykonat trest, který jí byl uložen za jiný trestný čin, než je uveden v evropském zatýkacím rozkaze.
2. Místo odložení předání může vykonávající justiční orgán dočasně předat vyžádanou osobu vystavujícímu členskému státu za podmínek stanovených vzájemnou dohodou mezi vykonávajícím a vystavujícím justičním orgánem. Tato dohoda musí být písemná a její podmínky jsou závazné pro všechny orgány vystavujícího členského státu.

Článek 25 Průvoz

1. Každý členský stát povolí průvoz vyžádané osoby přes své území za účelem jejího předání, ledaže využije možnost toto odmítnout, je-li požadován průvoz jeho státního příslušníka nebo osoby s trvalým bydlištěm na jeho území za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, za podmínky, že bude informován o
 - a) totožnosti a státní příslušnosti osoby, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz,
 - b) existenci evropského zatýkacího rozkazu,
 - c) povaze a právní kvalifikaci trestného činu,
 - d) okolnostech spáchání trestného činu, včetně doby a místa.Je-li osoba, na kterou se vztahuje evropský zatýkací rozkaz za účelem trestního stíhání, státním příslušníkem členského státu průvozu nebo zde má trvalé bydliště, může být průvoz podmíněn tím, že tato osoba, poté co bude vyslechnuta, bude vrácena do členského státu průvozu, aby zde vykonala trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody uložené ve vystavujícím členském státě.
2. Každý členský stát určí orgán příslušný k přijímání žádostí o průvoz, potřebných dokumentů a ostatní úřední korespondence související se žádostmi o průvoz. Členské státy sdělí určené orgány generálnímu sekretariátu Rady.
3. Žádost o průvoz a informace uvedené v odstavci 1 mohou být zaslány orgánu určenému podle odstavce 2 jakýmkoli prostředkem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam. Členský stát průvozu sdělí své rozhodnutí stejným postupem.
4. Toto rámcové rozhodnutí se nevztahuje na leteckou přepravu bez plánovaného mezipřistání. Dojde-li však k neplánovanému přistání, poskytne vystavující členský stát orgánu určenému podle odstavce 2 veškeré informace uvedené v odstavci 1.
5. Týká-li se průvoz osoby, která má být vydána do členského státu z třetí země, použije se tento článek obdobně. V tomto případě se zejména slova „evropský zatýkací rozkaz“ nahrazují slovy „žádost o vydání“.

Článek 26 Započtení doby vazby nebo trestu odnětí svobody ve vykonávajícím členském státě

1. Vystavující členský stát započítá dobu vazby nebo trestu odnětí svobody v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu do celkové doby odnětí svobody, která má být vykonána ve vystavujícím členském státě v důsledku uložení trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.
2. Za tímto účelem poskytnou vykonávající justiční orgán nebo ústřední orgán, které jsou určeny podle článku 7, vystavujícímu justičnímu orgánu při předání všechny informace o délce trvání vazby nebo trestu odnětí svobody vyžádané osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu.

Článek 27 Případné stíhání za jiné trestné činy

1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k tomu, aby osoba byla stíhána, odsouzena nebo držena ve vazbě za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, a kterého se dopustila před svým předáním, neuvede-li v konkrétním případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.
2. Kromě případů uvedených v odstavcích 1 a 3 nelze osobu, která byla předána, stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.
3. Odstavec 2 se nepoužije v těchto případech:
 - a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;
 - b) trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody;
 - c) trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;
 - d) mohl-li by osobě být uložen trest nebo opatření, které nezahrnují odnětí osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření místo tohoto trestu, i když tento trest nebo opatření mohou omezit její osobní svobodu;

- e) pokud osoba souhlasí s předáním a popřípadě se současně zřekla uplatnění zásady speciality podle článku 13;
 - f) pokud se osoba po svém předání výslovně zřekla nároku na zásadu speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o zřeknutí se musí být učiněno před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o zřeknutí se musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;
 - g) dá-li vykonávající justiční orgán, který osobu předal, svůj souhlas v souladu s odstavcem 4.
4. Žádost o souhlas se předá vykonávajícímu justičnímu orgánu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2. Souhlas se udělí, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím. Souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. Rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti. V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.

Článek 28 Další předání nebo vydání

1. Každý členský stát může oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že se ve vztazích s jinými členskými státy, které provedly stejné oznámení, předpokládá, že byl dán souhlas k předání osoby jinému členskému státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před předáním této osoby, neuvede-li v jednotlivém případě vykonávající justiční orgán ve svém rozhodnutí o předání něco jiného.
2. V každém případě může být osoba, která byla předána vystavujícímu členskému státu na základě evropského zatýkacího rozkazu, předána bez souhlasu vykonávajícího členského státu jinému členskému státu, než je tento vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného kvůli trestnému činu, který byl spáchán před jejím předáním, v těchto případech:

- a) neopustila-li vyžádaná osoba území členského státu, kterému byla předána, ve lhůtě do 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost nebo vrátila-li se na území tohoto státu poté, co ho opustila;
 - b) souhlasí-li vyžádaná osoba s předáním do jiného členského státu, než je vykonávající členský stát, na základě evropského zatýkacího rozkazu. Souhlas musí být vydán před příslušnými justičními orgány vystavujícího členského státu a zaznamenán do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Prohlášení o souhlasu musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že ho tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má vyžádaná osoba právo na právního zástupce;
 - c) nepodléhá-li vyžádaná osoba zásadě speciality v souladu s čl. 27 odst. 3 písm. a), e), f) a g).
3. Vykonávající justiční orgán souhlasí s předáním do jiného členského státu podle těchto pravidel:
- a) žádost o souhlas se podá podle článku 9 společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 a překladem uvedeným v čl. 8 odst. 2,
 - b) souhlas je vydán, podléhá-li trestný čin, kvůli němuž se žádá o souhlas, předání v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím,
 - c) rozhodnutí musí být přijato nejpozději do 30 dnů od obdržení žádosti,
 - d) souhlas se zamítne z důvodů uvedených v článku 3, jinak může být zamítnut jen z důvodů uvedených v článku 4. V případech uvedených v článku 5 musí vystavující členský stát poskytnout stanovené záruky.
4. Bez ohledu na odstavec 1 nesmí být osoba, která byla předána na základě evropského zatýkacího rozkazu, vydána do třetí země bez souhlasu příslušného orgánu členského státu, který tuto osobu předal. Tento souhlas se udělí v souladu se smlouvami, kterými je členský stát vázán, jakož i s jeho vnitrostátním právem.

Článek 29 Předání předmětů

1. Na žádost vystavujícího justičního orgánu nebo z jeho podnětu zabaví a předá vykonávající justiční orgán v souladu se svým vnitrostátním právem předměty, které
 - a) mohou sloužit jako důkaz nebo
 - b) vyžádaná osoba získala z trestného činu.

2. Předměty uvedené v odstavci 1 musí být předány i tehdy, nelze-li evropský zatýkací rozkaz provést kvůli úmrtí nebo útěku vyžádané osoby.
3. Podléhají-li předměty uvedené v odstavci 1 zabránění nebo propadnutí na území vykonávajícího členského státu a jsou-li potřebné pro probíhající trestní řízení, může si je tento stát dočasně ponechat nebo je předat vystavujícímu členskému státu pod podmínkou, že budou vráceny.
4. Případná práva vykonávajícího členského státu nebo třetích osob na předměty uvedené v odstavci 1 jsou zachována. Existují-li tato práva, vrátí vystavující členský stát předměty bezúplatně vykonávajícímu členskému státu neprodleně po skončení trestního řízení.

Článek 30 Náklady

1. Náklady vzniklé na území vykonávajícího členského státu v souvislosti s výkonem evropského zatýkacího rozkazu hradí tento členský stát.
2. Všechny ostatní náklady hradí vystavující členský stát.

KAPITOLA 4 OBECNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 31 Vztah k jiným právním nástrojům

1. Toto rámcové rozhodnutí nahrazuje od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení níže uvedených smluv použitelných v oblasti vydávání ve vztazích mezi členskými státy, aniž je dotčeno jejich uplatňování ve vztazích mezi členskými státy a třetími zeměmi:
 - a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání;
 - b) Dohoda mezi dvanácti členskými státy Evropských společenství ze dne 26. května 1989 o zjednodušení a modernizaci způsobů doručování žádostí o vydání;

- c) Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
 - d) Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
 - e) hlava III kapitola 4 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích.
2. Členské státy mohou nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné v době přijetí tohoto rámcového rozhodnutí, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz.

Členské státy mohou po vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkácí rozkaz zejména tím, že stanovují kratší lhůty než lhůty uvedené v článku 17, rozšiřují seznam trestných činů uvedený v čl. 2 odst. 2, dále omezují důvody odmítnutí stanovené v člancích 3 a 4 nebo snižují hranici trestní sazby stanovenou v čl. 2 odst. 1 nebo 2.

Dohodami a ujednáními uvedenými v druhém pododstavci nesmějí být v žádném případě dotčeny vztahy mezi členskými státy, které nejsou smluvními stranami těchto dohod nebo ujednání. Členské státy oznámí Radě a Komisi do tří měsíců od vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost stávající dohody a ujednání uvedené v prvním pododstavci, které si přejí nadále uplatňovat. Členské státy rovněž oznámí Radě a Komisi veškeré nové dohody a ujednání uvedené v druhém pododstavci do tří měsíců od jejich podpisu.

3. Uplatňují-li se smlouvy uvedené v odstavci 1 na území členských států nebo na území, za jejichž zahraniční vztahy je zodpovědný některý členský stát, které však nejsou v územní působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, vztahy mezi těmito územími a ostatními členskými státy se nadále řídí uvedenými nástroji.

Článek 32 Přejídná ustanovení

Žádosti o vydání obdržené před 1. lednem 2004 se nadále řídí stávajícími nástroji týkajícími se vydávání. Žádosti obdržené po tomto dni se řídí pravidly, která přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí Radou učinit prohlášení, že jako vykonávající členský stát bude nadále vyřizovat žádosti v souvislosti s jednáním spáchaným přede dnem, který stanoví, v souladu s režimem vydávání platným před 1. lednem 2004. Dotyčným dnem může být nejpozději 7. srpen 2002. Uvedené prohlášení bude zveřejněno v *Úředním věstníku Evropských společenství*. Prohlášení lze kdykoli odvolat.

Článek 33 Ustanovení týkající se Rakouska a Gibraltaru

1. Dokud Rakousko nezmění čl. 12 odst. 1 zákona o vydávání a právní pomoci (Auslieferungs- und Rechtshilfegesetz), nejpozději však do 31. prosince 2008, může dovolit svým vykonávajícím justičním orgánům, aby odmítly výkon evropského zatýkacího rozkazu, je-li vyžádaná osoba rakouským státním občanem a není-li jednání, kvůli němuž byl evropský zatýkací rozkaz vydán, trestné podle rakouského práva.
2. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 34 Provedení

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím nejpozději do 31. prosince 2003.
2. Členské státy sdělí generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Přitom mohou jednotlivé členské státy uvést, že budou neprodleně uplatňovat toto rámcové rozhodnutí ve svých vztazích s těmi členskými státy, které provedou stejné oznámení. Generální sekretariát Rady sdělí členským státům a Komisi informace, které obdrží podle čl. 7 odst. 2, čl. 8 odst. 2, čl. 13 odst. 4 a čl. 25 odst. 2. Rovněž tyto informace zveřejní v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

3. Na základě informací sdělených generálním sekretariátem Rady předloží Komise Evropskému parlamentu a Radě nejpozději do 31. prosince 2004 zprávu o uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí společně s případnými legislativními návrhy.
4. V druhé polovině roku 2003 posoudí Rada zejména praktické uplatňování ustanovení rámcového rozhodnutí jednotlivými členskými státy a fungování Schengenského informačního systému.

Článek 35 Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v *Úředním věstníku Evropských společenství*.

PŘÍLOHA II

EVROPSKÝ ZATÝKACÍ ROZKAZ

Evropský zatýkací rozkaz ¹⁾

Tento zatýkací rozkaz byl vydán příslušným justičním orgánem. Žádám, aby níže uvedená osoba byla zatčena a předána za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody.

1) Tento zatýkací rozkaz musí být vyhotoven v jednom z úředních jazyků vykonávajícího členského státu, je-li tento stát znám, nebo v jiném jazyce, který je pro tento stát přijatelný, nebo být přeložen do těchto jazyků.

a) Údaje o totožnosti vyžádané osoby:
Příjmení:
Jméno:
Případné rodné příjmení:
Případné přezdívky:
Pohlaví:
Státní příslušnost:
Datum narození:
Místo narození:
Bydliště nebo známá adresa:
Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):
.....
.....
Zvláštní znamení/popis vyžádané osoby:
.....
Fotografie a otisky prstů vyžádané osoby, jsou-li k dispozici a lze-li je doručit, nebo údaje o osobě, která má být kontaktována za účelem získání těchto informací nebo profilu DNA (jsou-li tyto důkazy k dispozici, ale nebyly přiloženy).

b) Rozhodnutí, na němž je zatýkácí rozkaz založen:

1. Zatýkácí rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem:

Druh:

2. Vykonatelný rozsudek: .

Číslo jednacích:

c) Údaje o délce trestu:

1. Horní hranice sazby trestu odnětí svobody nebo maximální doba ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které lze uložit za trestný čin (trestné činy):

2. Délka uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody:

Zbývající trest:

d)	Rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti:
–	dotyčná osoba byla osobně předvolána nebo jinak vyrozuměna o dni a místu konání jednání které vedlo k rozhodnutí vynesnému v nepřítomnosti,
	nebo
–	dotyčná osoba nebyla osobně předvolána ani jinak vyrozuměna o dni a místu konání jednání které vedlo k rozhodnutí vynesnému v nepřítomnosti, ale po předání má tyto právní záruky (tyto záruky lze poskytnout předem)
	Bližší údaje o právních zárukách

e) Trestné činy:

Tento zatýkací rozkaz se vztahuje na celkem: trestných činů.

Popis okolností, za kterých byly trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestných činech:

.....
.....
.....

Povaha a právní kvalifikace trestného činu a použitelná ustanovení právních předpisů:

I. Zaškrtněte popřípadě jeden nebo více z těchto trestných činů, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem vystavujícího členského státu:

- účast na zločinném spolčení,
- terorismus,
- obchod s lidmi,
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- korupce,
- podvody včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
- praní výnosů z trestné činnosti,
- padělání měny včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- výroba padělků a nedovolených napodobenin,
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- zhářství,
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

II. Úplný popis trestného činu nebo trestných činů neuvedených v oddíle 1:

.....
.....

f) Ostatní okolnosti související s případem (nepovinné údaje):

(Poznámka: Toto se může týkat poznámek o exterritorialitě, přerušení lhůt a jiných následcích trestného činu)

.....
.....

g) Zatýkáací rozkaz se vztahuje i na zabavení a předání předmětů sloužících popřípadě jako důkaz:

Tento zatýkáací rozkaz se vztahuje rovněž na zabavení a předání předmětů, které vyžádala osoba získala z trestného činu:

Popis předmětu (a místo, kde se nachází) (jsou-li známy):

.....
.....
.....

h) Trestný čin nebo trestné činy, na základě kterých byl tento zatýkáací rozkaz vydán, lze potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, nebo které vedly k takovému trestu nebo opatření:

– právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejméně po 20 letech za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření,

nebo

– právní systém vystavujícího členského státu umožňuje požádat o udělení milosti, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření.

i) Justiční orgán, který vydal zatýkací rozkaz:
Úřední název:
Jméno jeho zástupce¹:
.....
Postavení (hodnost/stupeň):
.....
Číslo jednací spisu:
Adresa:
.....
Tel. č. (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)
Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)
E-mail:
Údaje o kontaktní osobě pro potřebná praktická opatření pro předání:
.....

Je-li za doručení a správné přijetí evropských zatýkacích rozkazů zodpovědný ústřední orgán:
Název ústředního orgánu:
.....
Popřípadě kontaktní osoba (hodnost/stupeň a jméno):
.....
Adresa:
.....
Tel. č. (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)
Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)
E-mail:

Podpis vystavujícího justičního orgánu nebo jeho zástupce:
.....
Jméno:
Postavení (hodnost/stupeň):
Datum:

(Popřípadě) úřední razítko

¹ V jednotlivých jazykových zněních bude vložen odkaz na „nositele“ soudní pravomoci.

PŘÍLOHA III

POKYNY PRO VYPLŇOVÁNÍ FORMULÁŘE EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU

Tento zatýkací rozkaz byl vydán příslušným justičním orgánem. Žádám, aby níže uvedená osoba byla zatčena a předána za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody:

Poznámka¹

- *Doporučuje se stáhnout formulář z webových stránek Evropské soudní sítě a uložit jej do vlastního počítače pro případ, že by byl znemožněn přístup na webové stránky v okamžiku, kdy ho budete potřebovat.*
- *Vyplňte formulář za použití počítače.*
- *Pokud některý rámeček nepřichází v úvahu, napište „nepoužije se“ nebo jasně uveďte, například zvláštním znakem (např. -), že se nepoužije.*
- *Pokud se EZR týká více trestných činů, označte trestné činy číslicemi 1, 2, 3... a dodržujte toto číslování v celém EZR a zejména v rámečku b).*

¹ Poznámky, které jsou zde obsaženy, nejsou závazné. Justičním orgánům se však nicméně připomíná jejich povinnost vykládat jejich vnitrostátní právní předpisy v souladu s rámcovým rozhodnutím (viz věc Pupino C-105/03).

Rámeček a)

Údaje nezbytné pro identifikaci vyžádané osoby

Poznámka:

Vyplňte pokud možno všechna políčka.

(a) Údaje o totožnosti vyžádané osoby:

Příjmení: *Poznámka: povinné políčko. Uveďte i dřívější oficiální příjmení, pokud je známo, a napište příjmení tak, jak se píše v národním jazyce; příjmení nesmí být přeloženo.*

Jméno (jména): *Poznámka: povinné políčko.*

Případné rodné příjmení:

Případné přezdívky: *Poznámka: Včetně falešných příjmení. Přezdívky uveďte v závorkách. Pokud osoba používá nepravou totožnost, musí být tato nepravá totožnost uvedena ve všech políčkách, jako falešné datum narození a falešná adresa.*

Pohlaví: *Poznámka: povinné políčko.*

Státní příslušnost: *Poznámka: povinné políčko.*

Datum narození: *Poznámka: povinné políčko.*

Místo narození: *Poznámka: povinné políčko, je-li údaj k dispozici.*

Bydliště nebo známá adresa: *Poznámka: povinné políčko, je-li údaj k dispozici. Uveďte „neznámé“, pokud není údaj dostupný.*

Jazyk nebo jazyky, kterým vyžádaná osoba rozumí (pokud jsou známy):

Zvláštní znamení/popis vyžádané osoby: *Poznámka: povinné políčko, je-li údaj k dispozici. Uveďte rovněž, zda je osoba nebezpečná nebo zda může nosit zbraň.*

Fotografie a otisky prstů vyžádané osoby, jsou-li k dispozici a lze-li je doručit, nebo údaje o osobě, která má být kontaktována za účelem získání těchto informací nebo profilu DNA (jsou-li tyto důkazy k dispozici, ale nebyly přiloženy) *Poznámka: Je-li údaj k dispozici, musí být povinně poskytnut prostřednictvím Interpolu nebo SIS. To je nezbytné pro zajištění toho, že bude zatčena pravá osoba.*

Rámeček b)

Údaje týkající se rozhodnutí, na němž je založen evropský zatýkací rozkaz (EZR)

Poznámka:

Formulář lze vyplnit pouze pro požadovaný účel - případy stíhání nebo odsouzení. Rámeček b) používá termín „rozhodnutí“. Může se tím myslet rozhodnutí soudního nebo jiného justičního orgánu, včetně rozhodnutí vyšetřujícího soudce nebo rovnocenného příslušného justičního subjektu. V některých členských státech může být výchozím ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody rozhodnutí, kterým je podezřelá osoba předána soudu prvního stupně, pokud toto rozhodnutí slouží v těchto členských státech jako základ pro vazbu v přípravném řízení. Pokud rozhodnutí, které vedlo k ochrannému opatření spojenému se zbavením svobody, bylo změněno, například na rozsudek vydaný v nepřítomnosti, musí být vydán nový EZR (s novým právním titulem).

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- b) 1. Uveďte rozhodnutí na němž je založen zatýkací rozkaz (soudní rozhodnutí vydané dd/mm/rrrr, kterým se stanoví omezující opatření předběžného zadržení). Pokud se v rámečku b) vyplní odstavec 1., je třeba v rámečku c) vyplnit rovněž odstavec 1.
- b) 2. Vyplňte „nepoužije se“.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu nebo pokud byl rozsudek vyneseno v nepřítomnosti).

- b) 1. Pokud byl EZR vydán v nepřítomnosti, určete soudní rozhodnutí. Vyplňte pouze jeden odstavec. Pokud bylo soudní rozhodnutí vyneseno v nepřítomnosti, není rozsudek ve většině členských států vykonatelný a je třeba vyplnit rámeček b) odstavec 1. K objasnění situace lze rovněž použít rámeček f).
- b) 2. Učiňte odkaz na příslušný rozsudek nebo soudní rozhodnutí, které nabylo právní moci dd/mm/rrrr, a uveďte číslo spisu a název soudu, který rozhodnutí vydal.

-

b) Rozhodnutí, na němž je zatýkácí rozkaz založen:

1. Zatýkácí rozkaz nebo soudní rozhodnutí se stejným účinkem:

Druh: *Poznámka: Upřesněte soudní rozhodnutí nebo jiné justiční rozhodnutí a datum a číslo jednací příslušného spisu.*

2. Vykonatelný rozsudek: *Poznámka: Je-li rozsudek vykonatelný, uveďte rovněž datum, kdy nabyl právní moci.*

Číslo jednací: *Poznámka: Uveďte datum, číslo spisu, druh rozhodnutí.*

Rámeček c)
Údaje o délce trestu/trestu odnětí svobody

Poznámka:

Účelem tohoto rámečku je uvést do záznamu skutečnost, že EZR přesahuje hranice trestů stanovené v čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí. Během přípravného řízení se tato minimální hranice uplatňuje na odsouzení, které by mohlo být v zásadě uloženo, po vynesení rozsudku pak na délku skutečného trestu. Stejně jako v rámečku b) se zásadně vyplní pouze jeden odstavec.

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- c) 1. Uveďte sankci, která může být v zásadě uložena. Mějte na mysli, že v souladu s čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí lze EZR vydat v případech jednání, která lze potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců. Pokud se v rámečku b) vyplní odstavec 1., je třeba vyplnit rovněž odstavec 1. v rámečku c).
- c) 2. uveďte „nepoužije se“.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu/trestu v nepřítomnosti)

- c) 2. Uveďte délku uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody. Mějte na mysli, že v souladu s čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí lze EZR vydat v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců, byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření. Pokud se vyplní odstavec 2. v rámečku b), je třeba rovněž vyplnit odstavec 2. v rámečku c).
- c) 2. Uveďte roky, měsíce a dny. Je třeba poznamenat, že rámcové rozhodnutí nestanoví minimální výši zbývajících trestu pro E
- ZR, který má být vydán. Ustanovení čl. 2 odst. 1 se ovšem použijí pouze, pokud byl uložen trest nebo bylo nařízeno ochranné opatření v délce nejméně čtyř měsíců. Doporučuje se, aby rozhodnutí vydat EZR bylo pečlivě zváženo v případech, kdy **zbývající trest** je nižší než čtyři měsíce, přičemž původní trest byl čtyři měsíce nebo výše. V těchto případech se obvykle doporučuje, aby EZR nebyl vydán.

(c) Údaje o délce trestu:

1. Horní hranice sazby trestu odnětí svobody nebo maximální doba ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody, které lze uložit za trestný čin (trestné činy):

2. Délka uloženého trestu odnětí svobody nebo nařízeného ochranného opatření spojeného s odnětím osobní svobody: *Poznámka: Pokud byl uložen trest odnětí svobody nebo bylo vydáno ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, může být jeho délka stanovena na dobu neurčitou, např. doživotní odnětí svobody nebo odsouzení spočívající v psychiatrické léčbě.*

Zbývající trest: *Poznámka: Pokud byl trest uložen na dobu neurčitou, uveďte, že zbývají nejméně čtyři měsíce.*

Rámeček d)

Případy, kdy jsou rozhodnutí vynesena v nepřítomnosti

Poznámka:

Odrážky formuláře jsou změněny na okénka, klikněte na okénko se situací, která přichází v úvahu. Formulář uvádí dvě situace: osoba buď byla nebo nebyla osobně předvolána nebo jinak vyrozuměna o dni a místu konání jednání. V druhém případě má osoba právní záruky pro obnovu řízení, odvolání nebo pro podání námítky (právní systémy se různí). Tyto záruky se mezi členskými státy různí. Při uvedení záruk upřesněte bližší údaje.

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- Nepoužije se. Uveďte v rámečku, že se nepoužije.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu/trestu v nepřítomnosti)

- **Pokud jste vyznačili okénko 1, nemusíte uvést bližší údaje o právních zárukách.**
- „Jinak vyrozuměna“ znamená vyrozuměna v souladu s vnitrostátním právem. Uveďte bližší okolnosti. Jak se osoba dozvěděla o dni a místu konání jednání? Bylo by užitečné znát podrobnosti o tom, jakým způsobem byla daná osoba informována (viz rámeček f), přestože rámcové rozhodnutí tuto informaci nevyžaduje. Upřesněte prosím, zda existují lhůty pro obnovu řízení, atd. Bylo by rovněž vhodné upřesnit, kdy a jak dlouho lze učinit žádost o znovuzahájení řízení. Může být žádost o znovuzahájení řízení podána po fyzickém předání osoby? Oznámení o EZR může být v některých zemích považováno za informaci o oficiálním oznámení samotného rozsudku, v důsledku čehož začínají běžet lhůty pro obnovu řízení. V takovém případě to musí vystavující orgán jasně upřesnit, aby vykonávající orgán řádně informoval osobu, proti níž bylo vyneseno rozhodnutí v nepřítomnosti.
- **V zemích, kde neexistují případy rozhodnutí vynesných v nepřítomnosti, uveďte „nepoužije se, neboť rozhodnutí v nepřítomnosti se u nás nevynášejí“**

(d) Rozhodnutí vynesené v nepřítomnosti:

dotyčná osoba byla osobně předvolána nebo jinak vyrozuměna o dni a místu konání jednání, které vedlo k rozhodnutí vynesnému v nepřítomnosti,

nebo

dotyčná osoba nebyla osobně předvolána ani jinak vyrozuměna o dni a místu konání jednání, které vedlo k rozhodnutí vynesnému v nepřítomnosti, ale po předání má tyto právní záruky (tyto záruky lze poskytnout předem)

Upřesněte údaje o právních zárukách

Poznámka: V některých členských státech se bude jednat o oba druhy případů, a soudce proto rovněž uvede bližší údaje o právních zárukách pro situaci uvedenou v prvním případě. Upřesněte údaje o možnostech odvolání/obnovy řízení nebo námitky a podmínky pro uplatnění opravného prostředku

.....

[Upozorňujeme, že současný rámeček d) bude nahrazen následujícím formulářem do konce roku 2010]¹.

d) Uveďte, zda se dotyčná osoba osobně dostavila k hlavnímu líčení, které vedlo k danému rozhodnutí:

- Ano, dotyčná osoba se osobně dostavila k hlavnímu líčení, které vedlo k danému rozhodnutí
- Ne, dotyčná osoba se osobně nedostavila k hlavnímu líčení, které vedlo k danému rozhodnutí.
- Pokud jste na výše uvedenou otázku 2 odpověděli „ne“, uveďte, zda:
 - σ 3.1a dotyčná osoba byla osobně předvolána a informována o plánovaném datu a místě hlavního líčení, které vedlo k tomuto rozhodnutí, a byla informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se k hlavnímu líčení nedostaví;

Datum, ke kterému byla dotyčná osoba osobně předvolána
.....(den/měsíc/rok)

Místo, kam byla dotyčná osoba osobně předvolána:
.....

NEBO

σ 3.1b dotyčná osoba nebyla osobně předvolána, nýbrž jiným prostřednictvím skutečně obdržela úřední informaci o plánovaném datu a místě hlavního líčení, které vedlo k tomuto rozhodnutí, takovým způsobem, že bylo jednoznačně stanoveno, že dotyčná osoba byla uvědomena o plánovaném líčení, a byla informována, že rozhodnutí může být vyneseno, pokud se k hlavnímu líčení nedostaví;

Popište, jakým způsobem byla dotyčná osoba uvědomena o hlavním líčení:
.....
.....
.....

¹ Dne 6. června 2008 dosáhla Rada ve složení pro spravedlnost a vnitřní věci obecného přístupu k podnětu Republiky Slovinsko, Francouzské republiky, České republiky, Švédského království, Slovenské republiky, Spojeného království a Spolkové republiky Německo k přijetí rámcového rozhodnutí Rady o výkonu rozhodnutí vynesných v nepřítomnosti a ke změně rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, rámcového rozhodnutí 2005/214/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut, rámcového rozhodnutí 2006/783/SVV o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci a rámcového rozhodnutí 2008/.../SVV o provádění zásady vzájemného uznávání rozsudků ve věcech trestních, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii. Očekává se, že toto rozhodnutí bude formálně přijato do konce roku 2008 a že postup provádění potrvá dva roky.

NEBO

- 3.2 dotyčná osoba poté, co byla uvědomena o plánovaném hlavním líčení, zmocnila právního zástupce, který byl jmenován buď dotyčnou osobou nebo státem, aby ji u hlavního líčení obhajoval, a byla skutečně tímto zástupcem u hlavního líčení obhajována;

Uveďte informace o tom, jak byla tato podmínka splněna:

.....

NEBO

- 3.3 dotyčná osoba poté, co jí bylo doručeno rozhodnutí, výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne.

Popište, kdy a jak dotyčná osoba výslovně uvedla, že rozhodnutí nenapadne:

.....

NEBO

- 3.4 dotyčná osoba byla oprávněna k obnově řízení nebo odvolání za těchto podmínek:

- 3.4.1 dotyčné osobě bylo osobně doručeno rozhodnutí dne (den/měsíc/rok); a

- dotyčná osoba byla výslovně informována o právu na obnovu řízení nebo odvolání a o právu být tomuto řízení přítomna; a
- poté, co byla o tomto právu informována, dotyčná osoba nepodala žádost o obnovu řízení nebo odvolání v příslušné lhůtě.

NEBO

- 3.4.2 dotyčné osobě nebylo rozhodnutí osobně doručeno, nýbrž

- toto rozhodnutí bude dotyčné osobě osobně doručeno neprodleně po předání; a
- jakmile jí bude rozhodnutí doručeno, bude dotyčná osoba výslovně informována o svém právu na obnovu řízení nebo odvolání a o právu být tomuto řízení přítomna; a

- poté, co jí bude rozhodnutí doručeno, bude mít dotyčná osoba právo požádat o obnovu řízení nebo podat odvolání do dnů.

Jestliže jste zaškrtnuli políčko 3.4.2, potvrďte prosím, že

- pokud je vyžádaná osoba ve vykonávajícím státě informována o obsahu evropského zatýkacího rozkazu a požaduje před svým předáním kopii rozsudku, obdrží tato osoba neprodleně po této žádosti od vykonávajícího orgánu kopii rozsudku;

a

- pokud dotyčná osoba podala žádost o obnovu řízení nebo odvolání, je vazba osoby čekající na tuto obnovu řízení nebo odvolání až do dokončení řízení přezkoumána v souladu se zákony vydávajícího státu, a to buď pravidelně, nebo na základě žádosti dotčené osoby; tento přezkum zahrnuje zejména možnost pozastavení nebo přerušování vazby;

a

- pokud dotyčná osoba podala žádost o obnovu řízení nebo odvolání, bude tato obnovu řízení nebo toto odvolání zahájeno včas po předání.

Rámeček e)
Trestné činy, na které se vztahuje zatýkací rozkaz

Poznámka:

Původní myšlenka týkající se rámečku e) spočívala v poměrně krátkém ale přesném popisu okolností případu, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestném činu. Vykonávající soudce by ve většině případů, u nichž byl vydán EZR, neměl „rámeček překročit“; jinak řečeno, neměl by zkoumat skutkovou podstatu, pokud bylo zaškrtnuto okénko týkající se jedné z 32 kategorií trestných činů. To bylo rovněž důvodem pro domněnku, že krátký a přesný popis by byl v takových případech dostatečný a že úplný popis je potřebný pouze v případech spadajících pod oddíl II, kdy má být prověřena oboustranná trestnost.

Praxe však ukázala, že v mnoha případech je úplný popis případu uveden již na začátku rámečku. V případech zrušení oboustranné trestnosti se používá definice trestného činu v trestním zákoníku vystavujícího členského státu a není nutné vkládat znění tohoto zákoníku do EZR (nebo do přílohy, jak v praxi činí některé justiční orgány - tím se zabrání zbytečným překladům právních textů, i když některé jurisdikce vyžadují kopie právních textů). Okolnosti daného činu musí být vždy popsány úplným a vyčerpávajícím způsobem, aby mohlo být posouzeno použití zásady speciality, zásady ne bis in idem a promlčení.

Přípravné řízení a fáze po soudním řízení

- Vložte počet dotyčných trestných činů.
- Uveďte přesné vysvětlení skutečností odůvodňujících žádost: použijte krátké věty, které se snadno přeloží. Věcný popis by měl obsahovat pouze krátké shrnutí, a nikoli úplný přepis celých stránek spisu. Ve složitějších případech, a zejména při uplatnění oboustranné trestnosti, je však nezbytný delší popis, aby se doložily hlavní aspekty skutkové podstaty. V takových případech uveďte údaje, které jsou **zásadní** pro rozhodnutí vykonávajícího orgánu o EZR, zejména pro stanovení možných důvodů pro neuznání nebo za účelem uplatnění zásady speciality nebo zásady ne bis in idem. Krátký popis poslouží rovněž pro vkládání záznamů do systému SIS národní centrálou SIRENE.

- Uved'te právní kvalifikaci trestného činu a ustanovení, která tento trestný čin porušuje.
- Pokud vystavující orgán uzná trestný čin za trestný čin na seznamu, musí zaškrtnout kategorii trestného činu ze seznamu.
- Pokud lze za pokus o spáchání trestného činu uložit trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tří let, je třeba zaškrtnout příslušné políčko (daného trestného činu).
- Původním záměrem autorů rámcového rozhodnutí bylo, že nebude nutné vkládat právní texty do EZR. Vede to pouze ke zbytečným překladům. Pro vyjmutí právních textů existují technické důvody, například ten, že délka elektronického předávání z rámečku prostřednictvím SIRENE je omezena na 1024 znaků (zhruba 15 řádků velikosti písma 12 v programu Word); aby mohla překročit toto omezení, je SIRENE nucena předávat část údajů na jiném formuláři (formulář M) a připravovat „pomocný překlad“ s rizikem přetížení systému, vzhledem ke skutečnosti, že zdroje pro řízení tohoto procesu jsou omezené.
- Doporučuje se používat pouze jeden formulář pro vytvoření EZR týkajícího se jedné osoby. Pokud formulář obsahuje více trestných činů, je třeba jasně uvést (např. použitím označení „1. trestný čin“, „2. trestný čin“, „3. trestný čin...“), které číslo se vztahuje k danému trestnému činu (viz zejména rámeček b). Systém SIS umožní vložení pouze jednoho EZR.
- Předání za *průvodní trestné činy* znamená předání za jeden nebo více trestných činů, které lze potrestat nižšími tresty, než je hranice uvedená v čl. 2 odst. 1° rámcového rozhodnutí. Rámcové rozhodnutí samo vysloveně neupravuje, jakým způsobem se má řešit otázka předávání za průvodní trestné činy. Některé členské státy je povolují, zatímco jiné ne. Před vydáním EZR je třeba vzít na vědomí, že tato situace může způsobit neplatnost EZR, zejména v případech odsouzení, kdy cílem EZR je úhrnný trest odnětí svobody a na část trestných činů se nevztahuje hranice trestu.
- V případě několika EZR vystavených ve stejné zemi pro stejnou osobu, nelze tyto EZR považovat za vzájemně si konkurující rozkazy. Některé jurisdikce však neuznávají více než jeden EZR týkající se stejné osoby z téhož vystavujícího členského státu.

e) Trestné činy:

Tento zatýkací rozkaz se vztahuje na celkem: trestných činů.

Popis okolností, za kterých byly trestný čin nebo trestné činy spáchány, včetně doby, místa a míry účasti vyžádané osoby na trestných činech: *Poznámka: Pro vyjasnění, pokud se jedná např. o 3 trestné činy, měly by být při popisu označeny čísly 1, 2 a 3. Používejte krátké věty, přesto však podejte úplný věcný popis. Bud'te prosím přesní.*

.....

Povaha a právní kvalifikace trestného činu a použitelná ustanovení právních předpisů:

Poznámka: Vložte právní kvalifikaci trestného činu a uveďte ustanovení trestního zákona, která tento trestný čin porušuje......

.....

I. Zatrhněte případně jeden nebo více z těchto trestných činů, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem vystavujícího členského státu:

- účast na zločinném spolčení,
- terorismus,
- obchod s lidmi,
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- korupce,
- podvody včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,

- praní výnosů z trestné činnosti,
- padělání měny včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,

- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,
- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,

- výroba padělků a nedovolených napodobenin,
- padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- žhářství,
- trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

II. Úplný popis trestného činu nebo trestných činů neuvedených v oddíle I: *Poznámka: Vše, co již bylo popsáno v rámečku e), není třeba opakovat v oddíle II. Kromě úplného popisu není zapotřebí údajů týkajících se vnitrostátních právních předpisů.*

Pokud jsou okolnosti již uvedeny výše, není třeba je opakovat. Nevkládejte právní texty, pokud jsou okolnosti jasně stanoveny výše; použijte tento rámeček pouze v případě uplatnění oboustranné trestnosti a pokud potřebujete uvést další detaily okolností kromě těch, které již byly zmíněny výše. Aby soudce mohl posoudit oboustrannou trestnost, nepotřebuje mít k dispozici právní text, nýbrž mu postačí pouze znalost přesných okolností případu, i když některé jurisdikce vyžadují kopie právních textů.

.....
.....

Rámeček f)

Jiné okolnosti související s případem

Poznámka:

Tento rámeček se zpravidla nevyplňuje. Použijte jej pouze v případě, kdy se předpokládají těžkosti při výkonu EZR, navzdory vyjasnění cestou přímé justiční komunikace. Je to vhodné místo pro žádosti o dočasná předání nebo pokud se očekává zamítavé rozhodnutí či vyžaduje zvláštní procedurální úkon (zejména prohlášení podezřelého). Pokud to právní předpisy vykonávajícího státu umožňují, lze zde požádat o výslech prostřednictvím videokonference. Tento rámeček by měl být použit pro žádost o souhlas podle čl. 27 odst. 4 rámcového rozhodnutí.

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- Popište ostatní okolnosti případu, např. pokud byl trestný čin spáchán před dlouhou dobou, proč se EZR vydává až nyní?

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu/trestu v nepřítomnosti)

- Popište ostatní okolnosti související s případem. Například ..., „neoprávněná nepřítomnost ve vězení, protože pachatel se nevrátil do vězeňského zařízení po dočasné propustce ve dnech 13. až 19. listopadu 1995.“.

f) Jiné okolnosti související s případem (nepovinné údaje):

(Poznámka: Toto se může týkat poznámek o exterritorialitě, přerušení lhůt a jiných následků trestného činu). Poznámka: Toto se může rovněž týkat poznámek o omezení ohledně styků s třetími stranami po zatčení, údajů, že existuje riziko zničení důkazů nebo riziko opakované trestné činnosti.

Není zpravidla nutné uvádět přerušení lhůty, pokud však byl trestný čin spáchán před dlouhou dobou, může být tento údaj užitečný. Některé členské státy mohou rovněž tento údaj pravidelně požadovat, ačkoliv to rámcové rozhodnutí nepožaduje.

Rámeček g)
Zabavení

Poznámka:

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- Uveďte stručný popis vyžádaného předmětu (např. zbraň, doklad totožnosti nebo cestovní doklady atd.). Pokud se nežadá o tento způsob spolupráce, napište „nepoužije se“.
- Popište například zbraň, o jejíž zabavení se žádá.
- Pokud jsou k dispozici, měly by být poskytnuty veškeré informace o samostatné žádosti o vzájemnou právní pomoc nebo o příkazu k zajištění.
- Rámeček g) se nevztahuje na „osobní majetek“; uveďte předměty, které lze použít jako důkaz, např. přenosný počítač, osobní dokumenty nebo mobilní telefony, aby majetek mohl být zabaven bez vystavení jiného EZR.
- Při vyplňování mějte na mysli, že zabavením se lze vyhnout budoucímu dožádání.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu/trestu v nepřítomnosti)

- Uveďte „nepoužije se“ (pokud rozsudek neobsahuje příkaz ke konfiskaci).

g) Tento zatýkácí rozkaz se vztahuje i na zabavení a předání předmětů sloužících popřípadě jako důkaz:

Tento zatýkácí rozkaz se vztahuje rovněž na zabavení a předání předmětů, které vyžádaná osoba získala z trestného činu:

Popis předmětu (a místa, kde se nachází) (jsou-li známy): *Poznámka: Čím přesněji vyplníte tento rámeček, tím pravděpodobněji se vyhnete budoucímu dožádání.*

.....
.....
.....

Rámeček h)

Poznámka:

Odrážky jsou změněny na okénka, okénko zaškrtněte, přichází-li v úvahu. Pokud ústava neumožňuje doživotní trest odnětí svobody, uveďte „nepoužije se“.

Přípravné řízení (EZR je vydán za účelem trestního stíhání)

- Zaškrtněte okénko, přichází-li v úvahu.

Fáze po soudním řízení (EZR je vydán za účelem výkonu trestu/trestu v nepřítomnosti)

- Zaškrtněte okénko, přichází-li v úvahu.

(h) Trestný čin nebo trestné činy, na jejichž základě byl tento zatýkací rozkaz vydán, lze potrestat doživotním trestem odnětí svobody nebo doživotním ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody, nebo k takovému trestu nebo opatření vedly:

- právní systém vystavujícího členského státu umožňuje přezkoumat uložený trest nebo nařízené opatření na žádost nebo nejméně po 20 letech za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření,

nebo

- právní systém vystavujícího členského státu umožňuje požádat o udělení milosti, o kterou může osoba požádat na základě práva nebo praxe vystavujícího členského státu za účelem upuštění od výkonu tohoto trestu nebo opatření.

Rámeček i)
Údaje o vystavujícím orgánu

Poznámka:

- Jméno jeho zástupce: v jednotlivých jazykových zněních bude vložen odkaz na „nositele“ soudní pravomoci.
- Uveďte adresu vystavujícího orgánu
- Uveďte telefonní číslo / fax/ e-mail vystavujícího orgánu
- Údaje o kontaktní osobě pro praktická opatření Uveďte pokud možno jméno a kontaktní údaje justičního úředníka, který ovládá cizí jazyk (angličtinu/francouzštinu).

i)	Justiční orgán, který vydal zatýkací rozkaz: Úřední název:.....
	Jméno jeho zástupce:
	Postavení (hodnost/stupeň):.....
	Číslo jednacího spisu:
	Adresa:
	Tel. č.: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...).....
	Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)
	E-mail
	Údaje o kontaktní osobě pro potřebná praktická opatření pro předání:

Kontaktní údaje ústředního orgánu

Poznámka:

Uveďte pečlivě pokud možno všechny kontaktní údaje.

Je-li za doručení a správné přijetí evropských zatýkacích rozkazů zodpovědný ústřední orgán:

Název ústředního orgánu:

.....

Popřípadě kontaktní osoba (hodnost/stupeň a jméno):

.....

Adresa:

.....

Tel. č.: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

Faxové číslo: (kód země) (předčíslí oblasti/města) (...)

E-mail:

Podpis a údaje o vystavujícím justičním orgánu

Poznámka:

- Může se jednat o justiční orgán nebo například o vedoucího soudní kanceláře, který podepisuje jménem soudu.
- Dožádaná země může požadovat úřední razítko vystavujícího orgánu.

Podpis vystavujícího justičního orgánu nebo jeho zástupce:

.....

Jméno:

Postavení (hodnost/stupeň):

Datum:

Úřední razítko (popřípadě) *Poznámka: jedná se o úřední razítko vystavujícího orgánu podle vnitrostátního práva. Vždy použijte, je-li k dispozici.*

PŘÍLOHA IV

JAZYKY UZNÁVANÉ ČLENSKÝMI STÁTY PŘI PŘIJÍMÁNÍ EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU

Podle čl. 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí učinily členské státy níže uvedená prohlášení o jazycích uznávaných při přijetí EZR:

- Rakousko:** němčina nebo jiný jazyk na zásadě vzájemnosti (uznává přijetí EZR v úředním jazyce členského státu, který rovněž uznává přijetí EZR vydaného rakouskými justičními orgány v němčině).
- Belgie:** francouzština, nizozemština, němčina.
- Bulharsko:** bulharština.
- Kypr:** řečtina, turečtina, angličtina.
- Česká republika:** čeština; pokud jde o Slovenskou republiku, uzná Česká republika EZR vystavený ve slovenském jazyce nebo společně s překladem do slovenského jazyka; pokud jde o Rakousko, uzná Česká republika EZR v němčině.
- Dánsko:** dánština, angličtina, švédština.
- Estonsko:** estonština nebo angličtina.
- Finsko:** finština, švédština, angličtina.
- Francie:** francouzština.
- Německo:** Německo uplatňuje zásadu vzájemnosti (uznává přijetí EZR v úředním jazyce členského státu, který rovněž uznává přijetí EZR vydaného německými justičními orgány v němčině).
- Řecko:** řečtina.
- Maďarsko:** maďarština nebo překlad EZR do maďarštiny. Ve vztahu k členským státům, které uznávají nejen výhradně EZR v jejich vlastním jazyce nebo v jednom z jejich úředních jazyků, uznává Maďarsko EZR v angličtině, francouzštině nebo němčině, nebo společně s překladem do jednoho z těchto jazyků.

Irsko:	irština nebo angličtina nebo jazyk nařízený ministerstvem spravedlnosti nebo EZR společně s překladem do irštiny nebo angličtiny.
Itálie:	italština.
Lotyšsko:	lotyština, angličtina.
Litva:	litevština, angličtina.
Lucembursko:	francouzština, němčina, angličtina.
Malta:	maltština, angličtina.
Nizozemsko:	nizozemština, angličtina nebo jiný úřední jazyk Evropské unie za předpokladu, že je zároveň k dispozici i překlad do angličtiny.
Polsko:	polština.
Portugalsko:	portugalština.
Rumunsko:	rumunština, francouzština, angličtina.
Slovensko:	slovenština nebo na základě předchozích dvoustranných smluv němčina ve vztahu k Rakousku, čeština ve vztahu k České republice, polština ve vztahu k Polsku.
Slovinsko:	slovinština a angličtina.
Španělsko:	španělština. Byl-li EZR vydán na základě záznamu v SIS a není-li ve španělštině, zajistí vykonávající justiční orgán jeho překlad.
Švédsko:	švédština, dánština, norština, angličtina nebo překlad do jednoho z těchto jazyků.
Spojené království:	angličtina nebo překlad EZR do angličtiny.

PŘÍLOHA V

LHŮTY PRO OBDRŽENÍ EVROPSKÉHO ZATÝKACÍHO ROZKAZU PO ZATČENÍ VYŽÁDANÉ OSOBY

Rakousko	40 dní.
Belgie	10 dní.
Bulharsko	24 hodin.
Kypr	3 dny za předpokladu, že evropský zatýkací rozkaz byl vydán před zatčením hledané osoby.
Česká republika	40 dní.
Dánsko	Co nejdříve (podle dánských právních předpisů o správních rozhodnutích má být vydání provedeno co nejdříve, nebo pokud možno ve lhůtě 10 dnů po zatčení dotyčné osoby nebo jejím souhlasu s vydáním).
Estonsko	3 pracovní dny.
Finsko	Co nejdříve po obdržení žádosti ve lhůtě stanovené příslušným finským vykonávajícím orgánem, finské právní předpisy však nevyžadují povinné předložení EZR, pokud je žádost o EZR již obsažena v záznamu SIS.
Francie	6 pracovních dní.
Německo	40 dní.
Řecko	15 dní s možností prodloužení na 30 dní.
Maďarsko	40 dní.
Irsko	Hledaná osoba se zatkne až po obdržení EZR a jeho schválení vrchním soudem. Lhůta 7 dní se uplatní, až se SIS bude používat v Irsku.
Itálie	10 dní.
Lotyšsko	48 hodin.
Litva	48 hodin po zatčení osoby.

Lucembursko	6 pracovních dní.
Malta	V případech, kdy existuje záznam v SIS, se má za to, že se jedná o EZR a soud může stanovit lhůtu pro přijetí EZR. V ostatních případech může dojít k zatčení pouze na základě předběžného zatýkacího rozkazu a pro přijetí rozkazu se uplatní lhůta 48 hodin. Předběžné zatčení se provede pouze za výjimečných okolností.
Nizozemsko	Ve vztahu k členským státům, které se účastní SIS: nejpozději 23. den po zatčení, pokud k němu dojde na základě záznamu v SIS. Ve vztahu k členským státům, které se neúčastní SIS, je nutné obdržet EZR co nejdříve.
Polsko	48 hodin.
Portugalsko	Ponecháno na rozhodnutí soudů, obvykle 10 dní.
Rumunsko	48 hodin po zatčení osoby za účasti státního zástupce, právního zástupce zatčené osoby a v případě potřeby tlumočnicka v souladu s rumunským trestním řádem.
Slovensko	18 dní po zatčení osoby pro obdržení originálu evropského zatýkacího rozkazu a originálního dokumentu obsahujícího překlad EZR do slovenského jazyka. Nebudou-li uvedené dokumenty obdrženy během 18 dní, může státní zástupce podat žádost soudci, aby dotyčnou osobu případně propustil z vazby; nebudou-li dokumenty obdrženy během 40 dní, je propuštění osoby povinné.
Slovinsko	10 dní.
Španělsko	Španělské právní předpisy nestanoví žádnou lhůtu pro obdržení originálu EZR. Vykonávající justiční orgány však požádají, aby EZR byl doručen co nejdříve, v každém případě do 10 dní po zatčení osoby.
Švédsko	Co nejdříve (několik dní, rozhoduje státní zástupce).
Spojené království	48 hodin po předběžném zatčení; předběžné zatčení se však uplatní pouze ve výjimečných případech; EZR musí být na požádání zaslán, nebo bude propuštěna dotyčná osoba.

PŘÍLOHA VI

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

16. června 2005

Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Články 34 a 35 EU – Rámcové rozhodnutí 2001/220/SVV – Postavení obětí v trestním řízení – Ochrana ohrožených osob – Výslech nezletilých svědků – Účinky rámcového rozhodnutí

Ve věci C-105/03,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím soudce pověřeného předběžným vyšetřováním u Tribunale di Firenze (Itálie) ze dne 3. února 2003, došlým Soudnímu dvoru dne 5. března 2003, v trestním řízení proti

Marii Pupino,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans a A. Rosas, R. Silva de Lapuerta a A. Borg Barthet, předsedové senátů, N. Colneric, S. von Bahr, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), P. Kūris, E. Juhász, G. Arestis a M. Ilešič, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 26. října 2004,
s ohledem na vyjádření předložená:

- za M. Pupino M. Guaglianím a D. Tanzarellou, avvocati,
- za italskou vládu I. M. Bragugliou, jako zmocněnec, ve spolupráci s P. Gentilim, avvocato dello Stato,
- za řeckou vládu A. Samoni-Rantou a K. Boskovitsem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu R. Abrahamem, G. de Bergues a C. Isidoro, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu H. G. Sevenster a C. Wissels, jako zmocněnkyně,
- za portugalskou vládu L. Fernandesem, jako zmocněnec,
- za švédskou vládu A. Krusem a K. Wistrand, jako zmocněnci,
- za vládu Spojeného království R. Caudwell a E. O'Neill, jako zmocněnkyně, ve spolupráci s M. Hoskinsem, barrister,
- za Komisi Evropských společenství M. Condou-Durande a L. Visaggiem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 11. listopadu 2004,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článků 2, 3 a 8 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v rámci trestních řízení (Úř. věst. L 82, s. 1; Zvl. vyd. 19/04, s. 72, dále jen „rámcové rozhodnutí“).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci trestního řízení zahájeného proti M. Pupino, učitelce v mateřské škole, obviněné z ublížení na zdraví žáků v rozhodné době mladších pěti let.

Právní rámec

Smlouva o Evropské unii

- 3 Podle čl. 34 odst. 2 EU, ve znění vyplývajícím z Amsterodamské smlouvy, který je součástí hlavy VI Smlouvy o Evropské unii, nazvané „Ustanovení o policejní a soudní spolupráci v trestních věcech“:

„Rada přijímá opatření a podporuje vhodnou formou a vhodnými postupy uvedenými v této hlavě spolupráci sloužící cílům Unie. Za tím účelem může Rada z podnětu členského státu nebo Komise jednomyslně:

...

- b) přijímat rámcová rozhodnutí za účelem sblížení právních a správních předpisů členských států. Rámcová rozhodnutí jsou závazná pro členské státy co do výsledku, kterého má být dosaženo, přičemž volba forem a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům. Nemají přímý účinek;

....“

- 4 Článek 35 EU stanoví, že:

„1. Soudní dvůr má za podmínek stanovených v tomto článku pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu rámcových rozhodnutí a rozhodnutí, výkladu úmluv uzavřených podle této hlavy, jakož i platnosti a výkladu opatření k jejich provedení.

2. Každý členský stát může uznat prohlášením učiněným při podpisu Amsterodamské smlouvy nebo kdykoli později pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách podle odstavce 1.

3. Učinil-li členský stát prohlášení podle odstavce 2 tohoto článku, uvede, že:
- a) každý soud tohoto státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva, může požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se platnosti nebo výkladu aktu uvedeného v odstavci 1, která se v řízení před ním vyskytla, považuje-li je za nezbytné k vydání svého rozsudku, nebo že
 - b) každý soud tohoto státu může požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce týkající se platnosti nebo výkladu aktu uvedeného v odstavci 1, která se v řízení před ním vyskytla, považuje-li je za nezbytné k vydání svého rozsudku.

[...].“

- 5 Z informace týkající se data vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost, zveřejněné v Úředním věstníku Evropských společenství ze dne 1. května 1999 (Úř. věst. L 114, s. 56), vyplývá, že Italská republika učinila prohlášení na základě čl. 35 odst. 2 EU, kterým uznala pravomoc Soudního dvora rozhodovat za podmínek stanovených v čl. 35 odst. 3 písm. b) EU.

Rámcové rozhodnutí

- 6 Podle článku 2 rámcového rozhodnutí, nazvaného „Respektování a uznání“:

„1. Každý členský stát zaručí obětem ve svém trestněprávním systému skutečnou a přiměřenou úlohu. Bude nadále usilovat o to, aby obětem v průběhu řízení zaručil zacházení náležitě respektující jejich osobní důstojnost, a uznává práva a oprávněné zájmy obětí, zejména v rámci trestního řízení.

2. Každý členský stát zajistí, aby s oběťmi, jež jsou zvláště ohrožené, bylo zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci.“

- 7 Podle článku 3 rámcového rozhodnutí, nazvaného „Výslechy a dokazování“:
- „Každý členský stát zaručí, aby oběti mohly být v průběhu řízení vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy.
- Každý členský stát přijme vhodná opatření, aby jeho orgány vyslychaly oběti pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení.“
- 8 Článek 8 rámcového rozhodnutí, nazvaný „Právo na ochranu“, ve svém odstavci 4 stanoví:
- „Je-li nezbytné chránit oběti, zejména ty nejohroženější, před následky jejich výpovědí při veřejném soudním jednání, zajistí každý členský stát, aby mohly na základě soudního rozhodnutí svědčit za podmínek umožňujících dosažení tohoto cíle, a to všemi vhodnými prostředky slučitelnými s jeho základními právními zásadami.“
- 9 V souladu s článkem 17 rámcového rozhodnutí každý členský stát uvede v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s výše uvedenými články tohoto rozhodnutí „[nejpozději] do 22. března 2002“.
- Vnitrostátní právní úprava
- 10 Článek 392 italského trestního řádu (dále jen „TR“), obsažený v knize V, nazvané „Předběžné vyšetřování a předběžné jednání“, stanoví:
- „1. V průběhu předběžného vyšetřování mohou státní zástupce a obviněný požádat, aby soudce provedl důkaz výslechem svědka mimo hlavní líčení:
- a) existuje-li opodstatněný důvod domnívat se, že svědek nebude moci být vyslechnut v rámci kontradiktorně vedeného jednání z důvodu nemoci nebo závažné překážky;

- b) existuje-li z důvodu konkrétních a specifických skutečností opodstatněný důvod domnívat se, že svědek může být vystaven násilí, vyhrožování nebo že mu budou nabídnuty nebo přislíbeny peníze nebo jiné výhody, aby mu bylo zabráněno vypovídat nebo aby vypovídal křivě.

[...]

1a. V řízeních týkajících se deliktů uvedených v člancích 600a, 600b, 600d, 609a, 609b, 609c, 609d a 609f trestního zákona [o sexuálních deliktech nebo deliktech se sexuálním podtextem], státní zástupce nebo obviněný mohou žádat, aby byl důkaz výsledkem osob mladších šestnácti let proveden mimo hlavní líčení, i když se nejedná o žádný z případů stanovených v odstavci 1.

[...].“

- 11 Podle čl. 398 odst. 5a TR:

„Jsou-li v případech vyšetřování deliktů stanovených v člancích 600a, 600b, 600d, 609a, 609b, 609c, 609d a 609f trestního zákona mezi osobami, které jsou předmětem provádění důkazů, nezletilí mladší šestnácti let, soudce stanoví usnesením místo, okamžik a zvláštní podmínky provedení důkazu, pokud to situace nezletilého činí vhodným a nezbytným. Za tímto účelem se výslech může konat na jiném místě než na soudě, v případných zvláštních pomocných zařízeních nebo v místě bydliště nezletilého. Výpovědi musí být plně dokumentovány prostředky zvukového a audiovizuálního záznamu. V případě nedostupnosti nahrávacích zařízení nebo technického personálu použije soudce formu znaleckého posudku nebo technického poradce. Mimoto je výslech zaznamenán do souhrnného protokolu. Přepis zvukových záznamů se provádí pouze na žádost stran.“

Skutkový rámec a předběžná otázka

- 12 Z předkládacího usnesení vyplývá, že v rámci trestního řízení zahájeného proti M. Pupino je posledně uvedené jednak vytýkáno, že v průběhu měsíců ledna a února 2001 spáchala několik deliktů „zneužití kázeňských prostředků“ ve smyslu článku 571 italského trestního zákona (dále jen „TZ“) na některých svých žácích, v rozhodné době mladších pěti let, zejména tím, že je měla pravidelně bít, hrozit jim, že jim podá sedativa, že jim zalepí ústa náplastí, a bránit jim v odchodu na toaletu. Krom toho je obviněné vytýkáno, že v měsíci únoru 2001 spáchala delikt „závažného ublížení na zdraví“ uvedený v člancích 582, 585 a 576 TZ, ve spojení s čl. 61 body 2 a 11 téhož zákona, když jednomu ze svých žáků zasadila ránu, jež mu způsobila lehký otok v čelní oblasti. Řízení zahájené před Tribunale di Firenze je ve stadiu předběžného vyšetřování.

- 13 Předkládající soudce v tomto ohledu uvádí, že v italském právu se trestní řízení skládá ze dvou oddělených fází. V průběhu první fáze, kterou je fáze předběžného vyšetřování, státní zástupce vyhledává a shromažďuje pod dohledem soudce pověřeného předběžným vyšetřováním důkazní materiály, na základě kterých posoudí, zda je třeba zastavit stíhání anebo navrhnout, aby byl dotyčný obžalován před trestním soudem. V posledně uvedeném případě je konečné rozhodnutí, kterým je tomuto návrhu vyhověno nebo kterým se řízení zastavuje přijato uvedeným soudcem po soudním jednání ad hoc.
- 14 Případné rozhodnutí o obžalobě proti obviněnému otvírá druhou fázi řízení, zvanou fáze hlavního líčení, které se soudce pověřený předběžným vyšetřováním neúčastní. Vlastní proces začíná touto fází. Obecně teprve v průběhu této fáze dochází k provádění dokazování z iniciativy stran za respektování zásady kontradiktornosti. Předkládající soud uvádí, že v průběhu hlavního líčení organizovaného při procesu mohou být poznatky předložené stranami připuštěny jako důkazy v technickém slova smyslu. Za těchto podmínek musí být důkazní materiály shromážděné státním zástupcem ve fázi předběžného vyšetřování k tomu, aby mohl rozhodnout, zda je namíste podat obžalobu nebo navrhnout odložení věci, předloženy v kontradiktorně vedeném jednání organizovaném při vlastním procesu za účelem toho, aby získaly plnou „důkazní“ hodnotu.
- 15 Předkládající soud zdůrazňuje, že z tohoto pravidla existují nicméně výjimky, které jsou upraveny v článku 392 TŘ a které umožňují na základě rozhodnutí soudce pověřeného předběžným vyšetřováním provést předběžné provedení důkazu za respektování zásady kontradiktornosti v průběhu fáze předběžného vyšetřování prostřednictvím řízení mimo hlavní líčení k předběžnému provedení důkazu. Takto shromážděné důkazy mají stejnou důkazní hodnotu jako důkazy shromážděné při druhé fázi řízení. Článek 392 odst. 1a TŘ zavedl možnost použít toto řízení mimo hlavní líčení, pokud se jedná o provedení výslechu obětí některých taxativně stanovených deliktů (sexuální delikty a delikty se sexuálním podtextem) mladších šestnácti let, i když se nejedná o případy stanovené v odstavci 1 tohoto článku. Článek 398 odst. 5a TŘ krom toho umožňuje též soudci nařídít provedení důkazu v případě vyšetřování deliktů uvedených v čl. 392 odst. 1a TŘ za zvláštních podmínek umožňujících chránit dotčené nezletilé. Podle předkládajícího soudce mají tyto dodatečné výjimky chránit jednak důstojnost, cudnost a osobnost svědka, pokud je oběť nezletilá, jakož i krom toho hodnověrnost důkazu.

- 16 Ve věci v původním řízení požádal státní zástupce v srpnu 2001 soudce pověřeného předběžným vyšetřováním, aby zajistil prostřednictvím řízení mimo hlavní líčení k předběžnému provedení důkazů na základě čl. 392 odst. 1a TR výpověď osmi dětí, svědků a obětí deliktů, z nichž je M. Pupino obviněna, z důvodu, že provedení důkazů nelze odložit až do kontradiktorního jednání z důvodu velmi nízkého věku svědků a nevyhnutelných změn jejich psychologického stavu, jakož i případného procesu psychologického potlačení. Státní zástupce rovněž požadoval, aby bylo dokazování provedeno za zvláštních podmínek stanovených v čl. 398 odst. 5a TR, na základě kterých probíhá výslech ve speciálním zařízení za podmínek, které chrání důstojnost, soukromí a duševní vyrovnanost dotčených nezletilých, případně i za zapojení znalce v oboru psychologie, a to z důvodu citlivého charakteru a závažnosti skutků, jakož i z důvodu obtíže spojené s nízkým věkem obětí. Maria Pupino podala proti tomuto návrhu námitky, uplatňující, že nespadá pod žádný z případů uvedených v čl. 392 odst. 1 a 1a TR.
- 17 Podle předkládajícího soudce by měl být návrh státního zástupce zamítnut s ohledem na dotčená vnitrostátní právní ustanovení, jelikož tato ustanovení neupravují použití řízení mimo hlavní líčení k předběžnému provedení důkazů ani neukládají použití zvláštních podmínek provedení důkazů, pokud jde o takové skutky, jaké jsou vytýkány obviněné, i když žádný důvod nebrání tomu, aby se tato ustanovení vztahovala i na jiné případy než případy stanovené v čl. 392 odst. 1 TR, kdy je oběť nezletilá. Řada deliktů vyloučených z rozsahu působnosti čl. 392 odst. 1 TR se může ukázat pro oběť závažnějšími, nežli jsou delikty, na něž se vztahuje toto ustanovení. Tak je tomu v případě věci v původním řízení, když M. Pupino podle státního zástupce špatně zacházela s několika dětmi mladšími pěti let, což u nich vedlo k psychologickým traumatům.

- 18 Vzhledem k tomu, že soudce pověřený předběžným vyšetřováním u Tribunale di Firenze měl za to, že „bez ohledu na existenci či neexistenci přímého účinku právních předpisů Společenství“ musí vnitrostátní soudce „vykládat své vnitrostátní právo ve světle litery a ducha ustanovení práva Společenství“ a pociťoval pochybnosti ohledně slučitelnosti čl. 392 odst. 1a a čl. 398 odst. 5a TR s články 2, 3 a 8 rámcového rozhodnutí v tom rozsahu, v němž tato ustanovení uvedeného řádu omezují možnost, aby se soudce pověřený předběžným vyšetřováním uchýlil k předběžnému provedení důkazů a zvláštním podmínkám shromažďování a určení důkazů, pouze na sexuální delikty a delikty se sexuálním podtextem, rozhodl se přerušit řízení a požádat Soudní dvůr, aby rozhodl o dosahu článků 2, 3 a 8 rámcového rozhodnutí.

K pravomoci Soudního dvora

- 19 Na základě čl. 46 písm. b) EU se ustanovení Smluv o ES, ESUO a ESAE, která se týkají pravomocí Soudního dvora a výkonu těchto pravomocí, mezi které patří článek 234 ES, vztahují na ustanovení hlavy VI Smlouvy o Evropské unii za podmínek stanovených v článku 35 EU. Z toho plyne, že režim stanovený v článku 234 ES je způsobilý se vztahovat na pravomoc Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách na základě článku 35 EU, s výhradou podmínek stanovených v tomto ustanovení.
- 20 Jak bylo uvedeno v bodě 5 tohoto rozsudku, Italská republika uvedla v prohlášení s účinností od 1. května 1999, data vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost, že uznává pravomoc Soudního dvora rozhodovat o platnosti a výkladu aktů uvedených v článku 35 EU za podmínek stanovených v odst. 3 písm. b) tohoto článku.
- 21 Pokud jde o akty uvedené v čl. 35 odst. 1 EU, odst. 3 písm. b) tohoto ustanovení stanoví totožně s čl. 234 prvním a druhým pododstavcem ES, že „každý soud“ členského státu může „požádat Soudní dvůr o rozhodnutí o předběžné otázce“ týkající se „platnosti nebo výkladu“ takových aktů, která se v řízení před ním vyskytla, „považuje-li je za nezbytné k vydání svého rozsudku“.

- 22 Není sporné jednak to, že se soudce pověřený předběžným vyšetřováním jednající v takovém trestním řízení, jako je původní řízení, účastní výkonu soudní funkce, takže musí být považován za „soud členského státu“ ve smyslu článku 35 EU (viz v tomto smyslu ohledně článku 234 ES, rozsudky ze dne 23. února 1995, *Cacchiarelli a Stanghellini*, C-54/94 a C-74/94, Recueil, s. I-391, a ze dne 12. prosince 1996, X, C-74/95 a C-129/95, Recueil, s. I-6609), a jednak to, že rámcové rozhodnutí založené na článcích 31 a 34 EU spadá mezi akty uvedené v čl. 35 odst. 1 EU, ohledně kterých může Soudní dvůr vydat rozhodnutí o předběžné otázce.
- 23 Jestliže je proto Soudní dvůr v zásadě příslušný odpovědět na položenou předběžnou otázku, francouzská a italská vláda vznesly nicméně námitku nepřijatelnosti vůči předložené žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vycházející z toho, že odpověď Soudního dvora podle nich nebude pro řešení sporu v původním řízení užitečná.
- 24 Francouzská vláda tvrdí, že předkládající soudce se snaží použít některá ustanovení rámcového rozhodnutí namísto vnitrostátních právních předpisů, zatímco podle samotného znění čl. 34 odst. 2 písm. b) EU nemohou mít rámcová rozhodnutí takový přímý účinek. Krom toho podle uvedené vlády není podle názoru samotného předkládajícího soudce výklad vnitrostátního práva v souladu s rámcovým rozhodnutím možný. V souladu s judikaturou Soudního dvora přitom zásada konformního výkladu nemůže vést pouze na základě rámcového rozhodnutí k výkladu *contra legem* ani ke zhoršení situace jednotlivce v trestním řízení, k čemuž by však v případě věci v původním řízení došlo.
- 25 Italská vláda uplatňuje, že rámcové rozhodnutí a směrnice Společenství představují navzájem zcela odlišné prameny práva, a že rámcové rozhodnutí tedy neukládá vnitrostátnímu soudci takovou povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva, jakou Soudní dvůr stanovil ve své judikatuře týkající se směrnic Společenství.

- 26 Aniž by výslovně zpochybnila přípustnost žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, souhlasí švédská vláda a vláda Spojeného království s italskou vládou, když trvají zejména na mezivládním charakteru spolupráce mezi členskými státy v rámci hlavy VI Smlouvy o Evropské unii.
- 27 Konečně nizozemská vláda zdůrazňuje meze povinnosti konformního výkladu a klade otázku, zda i za předpokladu, že by se tato povinnost vztahovala na rámcová rozhodnutí, může být právě s ohledem na tyto meze použitelná ve věci v původním řízení.
- 28 Je třeba poukázat na to, že jak bylo zdůrazněno v bodě 19 tohoto rozsudku, režim stanovený v článku 234 ES je způsobilý vztahovat se na článek 35 EU, s výhradou podmínek stanovených v tomto ustanovení.
- 29 Po vzoru článku 234 ES článek 35 EU podřizuje možnost podat Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podmínce, že vnitrostátní soud rozhodnutí „považuje za nezbytné k vydání svého rozsudku“, takže judikatura Soudního dvora týkající se přípustnosti předběžných otázek položených na základě článku 234 je v zásadě použitelná obdobně na žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce položené Soudnímu dvoru na základě článku 35 EU.
- 30 Z toho plyne, že domněnka relevance, která se váže k předběžným otázkám položeným vnitrostátními soudy, může být vyvrácena jen ve výjimečných případech, pokud je zjevné, že žádaný výklad ustanovení práva Unie dotčený těmito otázkami nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení nebo jestliže se jedná o hypotetický problém nebo pokud Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny. S výjimkou těchto případů je Soudní dvůr v zásadě povinen rozhodnout o předběžných otázkách týkajících se výkladu aktů uvedených v čl. 35 odst. 1 EU (viz, pokud jde o článek 234 ES, zejména rozsudky ze dne 7. září 1999, Beck a Bergdorf, C-355/97, Recueil, s. I-4977, bod 22, a ze dne 7. června 2005, VEMW a další, C-17/03, Sb. rozh. s. I-4983, bod 34).

- 31 S přihlédnutím k argumentaci italské, francouzské, nizozemské a švédské vlády, jakož i vlády Spojeného království je třeba přezkoumat, zda, jak předpokládá vnitrostátní soudce a jak to tvrdí řecká, francouzská a portugalská vláda a Komise, se povinnost, která je uložena vnitrostátním orgánům, vykládat jejich vnitrostátní právo v co největším možném rozsahu ve světle znění a účelu směrnic Společenství, použije se stejnými účinky a mezemi, pokud je dotčeným aktem rámcové rozhodnutí přijaté na základě hlavy VI Smlouvy o Evropské unii.
- 32 V případě, že tomu tak je, je namístě ověřit, zda, jak uvedly italská, francouzská a švédská vláda a vláda Spojeného království, je zjevné, že odpověď na předběžnou otázku nemůže mít konkrétní dopad na řešení sporu v původním řízení s ohledem na meze, které jsou vlastní povinnosti konformního výkladu.
- 33 Je třeba bez dalšího poukázat na to, že znění čl. 34 odst. 2 písm. b) EU vychází velmi blízce ze znění čl. 249 třetího pododstavce ES. Článek 34 odst. 2 písm. b) EU přiznává rámcovým rozhodnutím závazný charakter v tom smyslu, že „jsou závazná“ pro členské státy „co do výsledku, kterého má být dosaženo, přičemž volba forem a prostředků se ponechává vnitrostátním orgánům“.
- 34 Závaznost rámcových rozhodnutí formulovaná totožně s čl. 249 třetím pododstavcem ES ukládá vnitrostátním orgánům a zvláště vnitrostátním soudům povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva.
- 35 Okolnost, že pravomoci Soudního dvora jsou na základě článku 35 EU omezenější v rámci hlavy VI Smlouvy o Evropské unii, nežli pravomoci na základě Smlouvy o ES, a skutečnost, že neexistuje úplný systém procesních prostředků a řízení určený k zajištění legality aktů orgánů v rámci uvedené hlavy VI, tomuto závěru nebrání.

- 36 Nezávisle na stupni integrace zamýšleném Amsterodamskou smlouvou je totiž v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy ve smyslu čl. 1 druhého pododstavce EU zcela pochopitelné, že tvůrci Smlouvy o Evropské unii považovali za užitečné stanovit v rámci hlavy VI této smlouvy použití právních nástrojů majících obdobné účinky jako nástroje stanovené Smlouvou o ES, za účelem účinně přispět ke sledování cílů Unie.
- 37 Význam pravomoci Soudního dvora rozhodovat o předběžných otázkách na základě článku 35 EU je potvrzen skutečností, že na základě odstavce 4 tohoto článku může každý členský stát bez ohledu na to, zda učinil prohlášení podle odstavce 2 tohoto článku, předložit Soudnímu dvoru ve věcech, které jsou mu předloženy podle odstavce 1 téhož ustanovení, své spisy nebo písemná vyjádření.
- 38 Tato pravomoc by byla zbavena podstatné části svého užitečného účinku, pokud by jednotlivci nebyli oprávněni dovolávat se před soudy členských států rámcových rozhodnutí za účelem získání konformního výkladu vnitrostátního práva.
- 39 Na podporu svého tvrzení italská vláda a vláda Spojeného království uplatňují, že na rozdíl od Smlouvy o ES neobsahuje Smlouva o Evropské unii žádnou povinnost obdobnou povinnosti stanovené v článku 10 ES, o kterou se přesto Soudní dvůr zčásti opřel, aby odůvodnil povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva s ohledem na právo Společenství.
- 40 Tento argument musí být odmítnut.
- 41 Článek 1 druhý a třetí pododstavec Smlouvy o Evropské unii stanoví, že tato smlouva představuje novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy a že posláním Unie, která je založena na Evropských společenstvích doplněných politikami a formami spolupráce stanovenými uvedenou smlouvou, je utvářet vztahy mezi členskými státy a mezi jejich národy na základě soudržnosti a solidarity.

- 42 Bylo by pro Unii obtížné plnit efektivně své poslání, pokud by zásada loajální spolupráce, která zejména znamená, že členské státy přijímají veškerá vhodná obecná i zvláštní opatření k plnění závazků, které vyplývají z práva Evropské unie, neplatila rovněž v rámci policejní a soudní spolupráce v trestních věcech, která je ostatně zcela založena na spolupráci mezi členskými státy a orgány, jak právem uvedla generální advokátka v bodě 26 svého stanoviska.
- 43 S přihlédnutím k veškerým předcházejícím úvahám je třeba dojít k závěru, že zásada konformního výkladu se vztahuje na rámcová rozhodnutí přijatá v rámci hlavy VI Smlouvy o Evropské unii. Při uplatňování vnitrostátního práva je předkládající soud povolán k jeho výkladu povinen v co největším možném rozsahu vnitrostátní právo vykládat ve světle znění a účelu rámcového rozhodnutí, aby byl dosažen výsledek, který rámcové rozhodnutí sleduje, a dosažen tak soulad s čl. 34 odst. 2 písm. b) EU.
- 44 Je třeba nicméně poukázat na to, že povinnost vnitrostátního soudce přihlídnout k obsahu rámcového rozhodnutí, vykládá-li relevantní pravidla svého vnitrostátního práva, nachází své meze v obecných právních zásadách, a zejména v zásadách právní jistoty a zákazu zpětné účinnosti.
- 45 Tyto zásady brání zejména tomu, aby uvedená povinnost mohla na základě rámcového rozhodnutí a nezávisle na zákonu přijatému k jeho provedení vést ke stanovení nebo zpřísnění trestní odpovědnosti těch osob, které jednájí v rozporu s jeho ustanoveními (viz, pokud jde o směrnice Společenství, zejména výše uvedený rozsudek X, bod 24, a ze dne 3. května 2005, Berlusconi a další, C-387/02, C-391/02 a C-403/02, Sb. rozh. s. I-3565, bod 74).
- 46 Je namístě nicméně uvést, že ustanovení, která jsou předmětem projednávané žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce, se nevztahují k rozsahu trestní odpovědnosti obviněné, ale k průběhu řízení a podmínkám provádění důkazů.

- 47 Povinnost vnitrostátního soudce přihlížet k obsahu rámcového rozhodnutí, vykládá-li relevantní pravidla svého vnitrostátního práva, ustává, pokud ho nemůže použít tak, aby bylo dosaženo výsledku slučitelného s výsledkem sledovaným tímto rámcovým rozhodnutím. Jinými slovy, zásada konformního výkladu nemůže sloužit jako základ pro výklad vnitrostátního práva contra legem. Tato zásada nicméně vyžaduje, aby vnitrostátní soud vzal v úvahu případně veškeré vnitrostátní právo za účelem posouzení, v jakém rozsahu může být použito tak, aby nedošlo k výsledku, který by byl v rozporu s výsledkem sledovaným rámcovým rozhodnutím.
- 48 Jak přitom uvedla generální advokátka v bodu 40 svého stanoviska, není zjevné, že by ve věci v původním řízení výklad vnitrostátního práva v souladu s rámcovým rozhodnutím nebyl možný. Je věcí vnitrostátního soudce ověřit, zda je v dané věci konformní výklad jeho vnitrostátního práva možný.
- 49 S touto výhradou je na předběžnou otázku třeba odpovědět.

K předběžné otázce

- 50 Podstatou otázky předkládajícího soudce je, zda články 2, 3 a čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní soud musí mít možnost umožnit dětem nízkého věku, které, jako je tomu ve věci v původním řízení, tvrdí, že byly oběťmi špatného zacházení, učinit výpověď za podmínek umožňujících jim zaručit přiměřenou úroveň ochrany, mimo veřejné soudní jednání a před jeho konáním.
- 51 V souladu s článkem 3 rámcového rozhodnutí každý členský stát zaručí, aby oběti mohly být v průběhu řízení vyslechnuty a mohly poskytovat důkazy, a přijme vhodná opatření, aby jeho orgány vyslyšely oběti pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení.

- 52 Článek 2 a čl. 8 odst. 4 tohoto rámcového rozhodnutí ukládají každému členskému státu povinnost usilovat o to, aby obětem v průběhu řízení zaručily zacházení náležitě respektující jejich osobní důstojnost, dbát na to, aby s oběťmi, jež jsou zvláště ohrožené, bylo zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci, a zaručit, je-li nezbytné chránit oběti, zejména ty nejohroženější, před následky jejich výpovědí při veřejném soudním jednání, aby mohly na základě soudního rozhodnutí svědčit za podmínek umožňujících dosažení tohoto cíle, a to všemi vhodnými prostředky slučitelnými s jejich základními právními zásadami.
- 53 Rámcové rozhodnutí nedefinuje pojem ohroženosti oběti ve smyslu čl. 2 odst. 2 a čl. 8 odst. 4 tohoto rozhodnutí. Nicméně nezávisle na otázce, zda okolnost, že oběť trestného činu je nezletilá, postačuje obecně ke kvalifikaci takovéto oběti jako zvláště ohrožené ve smyslu rámcového rozhodnutí, nemůže být zpochybněno, že pokud děti nízkého věku, jako ve věci v původním řízení, tvrdí, že byly oběťmi špatného zacházení, navíc ze strany učitelky, mohou být předmětem takové kvalifikace s přihlédnutím zejména k jejich věku, jakož i povaze a následkům trestních deliktů, za jejichž oběti se považují, aby tak získaly zvláštní ochranu požadovanou výše uvedenými ustanoveními rámcového rozhodnutí.
- 54 Žádné ze tří ustanovení rámcového rozhodnutí uvedených předkládajícím soudcem nestanoví konkrétní podmínky provádění cílů, které stanoví, které spočívají především v tom, aby bylo se zvláště ohroženými oběťmi „zacházeno zvláštním způsobem, který co nejlépe odpovídá jejich situaci“, jakož i aby svědčily za zvláštních „podmínek“, tak aby bylo všem obětem zaručeno zacházení „náležitě respektující jejich osobní důstojnost“, možnost být vyslechnut a „poskytnout důkazy“ a aby tyto oběti byly „vyslýchány pouze v míře nezbytné pro účely trestního řízení“.

- 55 Podle právní úpravy dotčené v původním řízení musí být výpověď učiněná během předběžného vyšetřování obecně zopakována při veřejném soudním jednání, aby získala plnou důkazní hodnotu. Je nicméně umožněno v určitých případech učinit výpověď jen jednou v průběhu předběžného vyšetřování se stejnou důkazní hodnotou, ale za jiných podmínek, než jsou podmínky uložené při veřejném soudním jednání.
- 56 Za těchto podmínek uskutečňování cílů sledovaných výše uvedenými ustanoveními rámcového rozhodnutí vyžaduje, aby měl vnitrostátní soud možnost v případě obětí zvláště ohrožených použít zvláštní postup, jako je řízení k předběžnému provedení důkazů mimo hlavní líčení, upravený v právu členského státu, jakož i zvláštní podmínky výpovědi, rovněž stanovené, pokud tento postup odpovídá lépe situaci těchto obětí a je nutno ho použít, aby bylo zabráněno ztrátě důkazních materiálů, aby bylo opakování výsledků sníženo na minimum a aby bylo zabráněno škodlivým následkům pro uvedené oběti v důsledku jejich výpovědi při veřejném soudním jednání.
- 57 V tomto ohledu musí být upřesněno, že podle čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí musí být uplatňované podmínky svědectví v každém případě slučitelné se základními právními zásadami dotčeného členského státu.
- 58 Krom toho na základě čl. 6 odst. 2 EU Unie ctí základní práva, jak jsou zaručena Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 (dále jen „úmluva“) a jak vyplývají z ústavních tradic společných členským státům jako obecné zásady práva Společenství.
- 59 Rámcové rozhodnutí musí být tedy vykládáno tak, aby byla dodržena základní práva, mezi kterými je zvláště třeba poukázat na právo na spravedlivý proces tak, jak je stanoveno v článku 6 úmluvy a vykládáno Evropským soudem pro lidská práva.

- 60 Je věcí předkládajícího soudu ujistit se, že za předpokladu, že by použití řízení k předběžnému provedení důkazů mimo hlavní líčení a výslech za zvláštních podmínek stanovených italským právem byly v projednávaném případě s ohledem na povinnost konformního výkladu vnitrostátního práva možné, by použití těchto opatření nemohlo učinit trestní řízení vedené proti M. Pupino, posuzované v jeho celku, nespravedlivým ve smyslu článku 6 úmluvy, jak je vykládán Evropským soudem pro lidská práva (viz zejména Soud pro lidská práva, rozsudky ze dne 20. prosince 2001, P. S. v. Německo, ze dne 2. července 2002, S. N. v. Švédsko, Sbíрка rozsudků a rozhodnutí 2002-V, ze dne 13. února 2004, Rachdad v. Francie, a rozhodnutí ze dne 20. ledna 2005, Accardi a další v. Itálie, stížnost č. 30598/02).
- 61 S přihlédnutím k veškerým předcházejícím úvahám je třeba odpovědět na položenou otázku tak, že články 2, 3 a čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní soud musí mít možnost umožnit dětem nízkého věku, které, jako je tomu ve věci v původním řízení, tvrdí, že byly oběťmi špatného zacházení, učinit výpověď za podmínek umožňujících zaručit těmto dětem přiměřenou úroveň ochrany, například mimo veřejné soudní jednání a před jeho konáním. Vnitrostátní soud je povinen vzít v úvahu všechna pravidla vnitrostátního práva a vykládat je v co největším možném rozsahu ve světle znění, jakož i účelu uvedeného rámcového rozhodnutí.

K nákladům řízení

- 62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Články 2, 3 a čl. 8 odst. 4 rámcového rozhodnutí Rady 2001/220/SVV ze dne 15. března 2001 o postavení obětí v trestním řízení, musí být vykládány v tom smyslu, že vnitrostátní soud musí mít možnost umožnit dětem nízkého věku, které, jako je tomu ve věci v původním řízení, tvrdí, že byly oběťmi špatného zacházení, učinit výpověď za podmínek umožňujících zaručit těmto dětem přiměřenou úroveň ochrany, například mimo veřejné soudní jednání a před jeho konáním.

Vnitrostátní soud je povinen vzít v úvahu všechna pravidla vnitrostátního práva a vykládat je v co největším možném rozsahu ve světle znění, jakož i účelu uvedeného rámcového rozhodnutí.

Podpisy.

* Jednací jazyk: italština.

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. května 2007

„Policejní a justiční spolupráce v trestních věcech – Článek 6 odst. 2 a čl. 34 odst. 2 písm. b) EU – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Evropský zatýkácí rozkaz a postupy předávání mezi členskými státy – Sbližování vnitrostátních právních předpisů – Odstranění ověřování oboustranné trestnosti – Platnost“

Ve věci C-303/05,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 35 EU, podaná rozhodnutím Arbitragehof (Belgie) ze dne 13. července 2005, došlým Soudnímu dvoru dne 29. července 2005, v řízení

Advocaten voor de Wereld VZW

proti

Leden van de Ministerraad,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, P. Jann, C. W. A. Timmermans, A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász a J. Klučka, předsedové senátů, J. N. Cunha Rodrigues (zpravodaj), J. Makarczyk, U. Lõhmus, E. Levits a L. Bay Larsen, soudci,

generální advokát: D. Ruiz-Jarabo Colomer,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 11. července 2006,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Advocaten voor de Wereld VZW L. Deleuem, P. Bekaertem a F. van Vlaenderenem, advocaten,
- za belgickou vládu M. Wimmerem, jako zmocněncem, ve spolupráci s E. Jacubowitzem a P. de Maeyerem, avocats,

- za českou vládu T. Bočkem, jako zmocněncem,
- za španělskou vládu J. M. Rodríguez Cárcamem, jako zmocněncem,
- za francouzskou vládu G. de Berguesem a J.-C. Niolletem, jakož i E. Belliard, jako zmocněnci,
- za lotyšskou vládu E. Balode-Buraka, jako zmocněnkyní,
- za litevskou vládu D. Kriaučiūnasem, jako zmocněncem,
- za nizozemskou vládu H. G. Sevenster, M. de Mol a C. M. Wissels, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu J. Pietrasem, jako zmocněncem,
- za finskou vládu E. Bygglin, jako zmocněnkyní,
- za vládu Spojeného království S. Nwaokolo a C. Gibbs, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s A. Dashwoodem, barrister,
- za Radu Evropské unie S. Kyriakopoulou, jakož i J. Schuttem a O. Petersenem, jako zmocněnci,
- za Komisi Evropských společenství W. Bogensbergerem a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 12. září 2006,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká posouzení platnosti rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. L 190, s. 1, dále jen „rámcové rozhodnutí“).

- 2 Tato žádost byla předložena v rámci žaloby podané Advocaten voor de Wereld VZW (dále jen „Advocaten voor de Wereld“) k Arbitragehof za účelem zrušení belgického zákona ze dne 19. prosince 2003 o evropském zatýkacím rozkazu (Moniteur belge ze dne 22. prosince 2003, s. 60075, dále jen „zákon ze dne 19. prosince 2003“) a především jeho článku 3, čl. 5 odst. 1 a 2, jakož i článku 7.

Právní rámec

- 3 Podle pátého bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí:

„Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.“

- 4 Šestý bod odůvodnění rámcového rozhodnutí uvádí:

„Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.“

- 5 Podle sedmého bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí:

„Jelikož cílů týkajících se nahrazení systému mnohostranného vydávání založeného na Evropské úmluvě o vydávání ze dne 13. prosince 1957 nelze dostatečně dosáhnout jednostranným jednáním členských států, a proto, z důvodu jejich rozsahu a účinků, jich může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Rada přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity ve smyslu článku 2 Smlouvy o Evropské unii a článku 5 Smlouvy o založení Evropského společenství. V souladu se zásadou proporcionality ve smyslu článku 5 Smlouvy o ES toto rámcové rozhodnutí nepřekračuje rámec toho, co je pro jeho dosažení nezbytné.“

6 Podle jedenáctého bodu odůvodnění rámcového rozhodnutí:

„Ve vztazích mezi členskými státy by měl evropský zatýkací rozkaz nahradit všechny předchozí nástroje týkající se vydávání, včetně hlavy III prováděcí úmluvy k Schengenské dohodě.“

7 Článek 1 rámcového rozhodnutí, které bylo přijato na základě čl. 31 odst. 1 písm. a) a b) EU a čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.“

8 Článek 2 rámcového rozhodnutí uvádí:

„1. Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.

2. Níže uvedené trestné činy, které lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu, jsou důvodem pro předání na základě evropského zatýkacího rozkazu podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu:

- účast na zločinném spolčení,
- terorismus,
- obchod s lidmi,
- pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
- nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
- nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
- korupce,
- podvody včetně podvodů postihujících zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
- praní výnosů z trestné činnosti,
- padělání měny včetně eura,
- počítačová trestná činnost,
- trestné činy proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
- napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
- vražda, těžké ublížení na zdraví,
- nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
- únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
- rasismus a xenofobie,
- organizovaná nebo ozbrojená loupež,
- nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
- podvod,

- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
 - výroba padělků a nedovolených napodobenin,
 - padělání veřejných listin a obchodování s nimi,
 - padělání platebních prostředků,
 - nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
 - nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
 - obchod s odcizenými vozidly,
 - znásilnění,
 - žhárství,
 - trestné činy spadající do příslušnosti Mezinárodního trestního soudu,
 - únos letadla nebo plavidla,
 - sabotáž.
3. Rada může kdykoli po konzultaci s Evropským parlamentem na základě podmínek stanovených v čl. 39 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii jednomyslně rozhodnout o přidání dalších kategorií trestných činů na seznam uvedený v odstavci 2. Rada přezkoumá s přihlédnutím ke zprávě, kterou předloží Komise podle čl. 34 odst. 3, zda by měl být tento seznam rozšířen nebo pozměněn.
 4. U jiných trestných činů než uvedených v odstavci 2 může být předání podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu, nezávisle na znacích skutkové podstaty nebo popisu trestného činu.“

9 Článek 31 rámcového rozhodnutí stanoví:

„1. Toto rámcové rozhodnutí nahrazuje od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení níže uvedených smluv použitelných v oblasti vydávání ve vztazích mezi členskými státy, aniž je dotčeno jejich uplatňování ve vztazích mezi členskými státy a třetími zeměmi:

- a) Evropská úmluva o vydávání ze dne 13. prosince 1957, její dodatkový protokol ze dne 15. října 1975, druhý dodatkový protokol ze dne 17. března 1978 a Evropská úmluva o potlačování terorismu ze dne 27. ledna 1977, pokud jde o vydávání;
 - b) Dohoda mezi dvanácti členskými státy Evropských společenství ze dne 26. května 1989 o zjednodušení a modernizaci způsobů doručování žádostí o vydání;
 - c) Úmluva ze dne 10. března 1995 o zjednodušeném postupu vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
 - d) Úmluva ze dne 27. září 1996 o vydávání mezi členskými státy Evropské unie;
 - e) hlava III kapitola 4 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích.
2. Členské státy mohou nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné v době přijetí tohoto rámcového rozhodnutí, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkací rozkaz.

Členské státy mohou po vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí a pokud pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy předávání osob, na které se vztahuje evropský zatýkací rozkaz zejména tím, že stanovují kratší lhůty než lhůty uvedené v článku 17, rozšiřují seznam trestných činů uvedený v čl. 2 odst. 2, dále omezují důvody odmítnutí stanovené v člancích 3 a 4 nebo snižují hranici trestní sazby stanovenou v čl. 2 odst. 1 nebo 2.

Dohodami a ujednáními uvedenými v druhém pododstavci nesmějí být v žádném případě dotčeny vztahy mezi členskými státy, které nejsou smluvními stranami těchto dohod nebo ujednání.

Členské státy oznámí Radě a Komisi do tří měsíců od vstupu tohoto rámcového rozhodnutí v platnost stávající dohody a ujednání uvedené v prvním pododstavci, které si přejí nadále uplatňovat.

Členské státy rovněž oznámí Radě a Komisi veškeré nové dohody a ujednání uvedené v druhém pododstavci do tří měsíců od jejich podpisu.

3. Uplatňují-li se smlouvy uvedené v odstavci 1 na území členských států nebo na území, za jejichž zahraniční vztahy je zodpovědný některý členský stát, které však nejsou v územní působnosti tohoto rámcového rozhodnutí, vztahy mezi těmito územími a ostatními členskými státy se nadále řídí uvedenými nástroji.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 10 Z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že návrhem ze dne 21. června 2004 podala Advocaten voor de Wereld k Arbitragehof žalobu směřující k úplnému nebo částečnému zrušení zákona ze dne 19. prosince 2003 provádějícího do belgického vnitrostátního práva ustanovení rámcového rozhodnutí.
- 11 Na podporu své žaloby Advocaten voor de Wereld uplatňuje zejména skutečnost, že je rámcové rozhodnutí neplatné z důvodu, že oblast evropského zatýkacího rozkazu měla být provedena smlouvou, a nikoliv rámcovým rozhodnutím, jelikož podle čl. 34 odst. 2 písm. b) EU mohou být rámcová rozhodnutí přijímána pouze za účelem „sblížení právních předpisů členských států“, čemuž tak v projednávaném případě není.

- 12 Advocaten voor de Wereld mimoto tvrdí, že čl. 5 odst. 2 zákona ze dne 19. prosince 2003, provádějícího do belgického vnitrostátního práva čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí, porušuje zásadu rovného zacházení a zásadu zákazu diskriminace tím, že u trestných činů uvedených v posledně uvedeném ustanovení je v případě výkonu evropského zatýkacího rozkazu bez objektivního a rozumného odůvodnění stanovena odchylka od požadavku na oboustrannou trestnost, zatímco u jiných trestných činů je tento požadavek zachován.
- 13 Advocaten voor de Wereld rovněž tvrdí, že zákon ze dne 19. prosince 2003 nesplňuje ani podmínky zásady legality v oblasti trestního práva, jelikož vypočítává nikoliv trestné činy s dostatečně jasným a přesným normativním obsahem, ale pouze široké kategorie nežádoucích jednání. Soudní orgán, který musí rozhodnout o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, má nedostatečné informace pro to, aby mohl účinně ověřit, zda trestné činy, pro které je vyžádána osoba stíhána, nebo na základě kterých byl pro ni vyneset trest, spadají do jedné z kategorií uvedených v čl. 5 odst. 2 uvedeného zákona. Neexistence jasné a přesné definice trestných činů uvedených v tomto ustanovení povede k nestejnému provádění uvedeného zákona jednotlivými orgány pověřenými výkonem evropského zatýkacího rozkazu a z tohoto důvodu porušuje rovněž zásadu rovného zacházení a zásadu zákazu diskriminace.
- 14 Arbitragehof uvádí, že zákon ze dne 19. prosince 2003 je přímým důsledkem rozhodnutí Rady upravit oblast evropského zatýkacího rozkazu rámcovým rozhodnutím. Žalobní důvody uplatňované Advocaten voor de Wereld vůči uvedenému zákonu platí ve stejné míře i vůči rámcovému rozhodnutí. Rozdíly ve výkladech soudních orgánů ohledně platnosti aktů Společenství a platnosti právních předpisů zajišťujících jejich provedení do vnitrostátního práva by zpochybnily jednotu právního řádu Společenství a zasahovaly by do obecné zásady právní jistoty.
- 15 Arbitragehof dodává, že podle čl. 35 odst. 1 EU je pouze Soudní dvůr příslušný rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti rámcových rozhodnutí a že Belgické království uznalo podle odstavce 2 téhož článku příslušnost Soudního dvora v této oblasti.

- 16 Za těchto podmínek se Arbitragehof rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Je rámcové rozhodnutí [...] slučitelné s čl. 34 odst. 2 písm. b) Smlouvy [o EU], podle kterého mohou být rámcová rozhodnutí přijímána pouze za účelem sblížení právních předpisů členských států?
 - 2) Je čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí [...] v rozsahu, v němž zrušuje u trestných činů v něm uvedených požadavek oboustranné trestnosti, slučitelný s čl. 6 odst. 2 Smlouvy [o EU] a především se zásadou legality v trestních věcech, jakož i se zásadou rovného zacházení a zásadou zákazu diskriminace zaručenými tímto ustanovením?“

K předběžným otázkám

K první otázce

K přípustnosti žaloby

- 17 Česká vláda tvrdí, že první předběžná otázka je nepřipustná z toho důvodu, že nutí Soudní dvůr k posouzení čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, což je ustanovení primárního práva, které se vymyká jeho kontrole.
- 18 Tato argumentace není opodstatněná. Podle čl. 35 odst. 1 EU má totiž Soudní dvůr za podmínek stanovených v tomto článku pravomoc rozhodovat o předběžných otázkách týkajících se platnosti a výkladu zejména rámcových rozhodnutí, což nezbytně znamená, že může být, i přes neexistenci výslovné příslušnosti k tomuto účelu, nucen provést výklad takových ustanovení primárního práva, jako je čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, je-li, jako ve věci v původním řízení, Soudní dvůr vyzván k posouzení toho, bylo-li rámcové rozhodnutí právem přijato na základě posledně uvedeného ustanovení.

- 19 Podle české vlády je první předběžná otázka nepřijatelná rovněž proto, že z předkládacího rozhodnutí jasně nevyvstávají relevantní důvody, které by odůvodňovaly určení neplatnosti rámcového rozhodnutí. Tato vláda proto nemohla užitečně předložit k této otázce své vyjádření. Konkrétněji, jelikož *Advocaten voor de Wereld* tvrdí, že rámcové rozhodnutí nevedlo ke sblížení právních předpisů členských států, měla toto tvrzení doložit a *Arbitragehof* to měl uvést ve svém předkládacím rozhodnutí.
- 20 Je namístě připomenout, že informace poskytnuté v předkládacích rozhodnutích mají nejen umožnit Soudnímu dvoru, aby podal užitečné odpovědi, ale rovněž poskytnout vládám členských států, jakož i ostatním zúčastněným, možnost předložit vyjádření v souladu s článkem 23 statutu Soudního dvora (viz zejména usnesení ze dne 2. března 1999, *Colonia Versicherung* a další, C-422/98, *Recueil*, s. I-1279, bod 5).
- 21 Ve věci v původním řízení obsahuje předkládací rozhodnutí pro splnění těchto požadavků dostatek údajů. Jak bylo totiž uvedeno v bodu 11 rozsudku v projednávané věci, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že *Advocaten voor de Wereld* zastává tezi, podle které měla být oblast evropského zatýkacího rozkazu provedena smlouvou, a nikoliv rámcovým rozhodnutím, jelikož podle čl. 34 odst. 2 písm. b) EU mohou být rámcová rozhodnutí přijímána pouze za účelem „sblížení právních předpisů členských států“, čemuž tak v projednávaném případě není.
- 22 Takové údaje jsou dostatečné nejen k tomu, aby umožnily Soudnímu dvoru poskytnout užitečnou odpověď, ale rovněž pro zachování možnosti předložit své vyjádření, kterou jsou nadáni dotčení účastníci řízení, členské státy, Rada a Komise podle článku 23 statutu Soudního dvora, o čemž ostatně svědčí vyjádření předložená všemi účastníky probíhajícího řízení, kteří v něm předložili vyjádření, včetně vyjádření předloženého českou vládou.

23 První předběžná otázka je proto přípustná.

K věci samé

24 Advocaten voor de Wereld tvrdí, na rozdíl od ostatních účastníků řízení, kteří předložili svá vyjádření v rámci řízení v projednávané věci, že oblast evropského zatýkacího rozkazu měla být upravena smlouvou, v souladu s čl. 34 odst. 2 písm. d) EU.

25 Jednak totiž nemohlo být rámcové rozhodnutí platně přijato pro účely takového sblížení právních předpisů, jaké je uvedeno v čl. 34 odst. 2 písm. b) EU, jelikož Rada je pověřena přijímat rámcová rozhodnutí pouze k postupnému sblížení pravidel trestního práva výlučně v případech uvedených v čl. 29 druhém pododstavci třetí odrážce EU a čl. 31 odst. 1 písm. e) EU. Pro jiné společné postupy v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech musí Rada použít smlouvy podle čl. 34 odst. 2 písm. d) EU.

26 A jednak podle článku 31 rámcového rozhodnutí nahrazuje toto rozhodnutí od 1. ledna 2004 smluvní právo upravující vydávání ve vztazích mezi členskými státy. Přitom pouze akt téže povahy, a sice smlouva ve smyslu čl. 34 odst. 2 písm. d) EU, může platně stanovit odchylku od platného smluvního práva.

27 Tato argumentace nemůže obstát.

28 Jak totiž vyplývá zejména z čl. 1 odst. 1 a 2 rámcového rozhodnutí a z jeho pátého až sedmého a jedenáctého bodu odůvodnění, je předmětem tohoto rámcového rozhodnutí nahradit mnohostranný systém vydávání mezi členskými státy systémem předávání odsouzených nebo podezřelých osob mezi soudními orgány za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí založených na zásadě vzájemného uznávání.

- 29 Vzájemné uznávání zatýkacích rozkazů vydaných v jednotlivých členských státech podle práva dotčeného státu vydání vyžaduje sblížení právních předpisů členských států týkajících se justiční spolupráce v trestních věcech a, konkrétněji, pravidel týkajících se podmínek, postupů a účinků předávání mezi vnitrostátními orgány.
- 30 Takový je právě předmět rámcového rozhodnutí, co se týče zejména pravidel týkajících se uvedených kategorií trestných činů, u kterých nedochází k ověření oboustranné trestnosti (čl. 2 odst. 2), důvodů povinného nebo nepovinného odmítnutí výkonu evropského zatýkacího rozkazu (články 3 a 4), jeho obsahu a formy (článek 8), doručení takového rozkazu a postupů pro doručování (články 9 a 10), minimálních záruk, které musejí být poskytnuty vyžádané nebo zatčené osobě (články 11 až 14), lhůt a postupů pro rozhodnutí o výkonu uvedeného rozkazu (článek 17) a lhůt pro předání vyžádané osoby (článek 23).
- 31 Rámcové rozhodnutí je založeno na čl. 31 odst. 1 písm. a) a b) EU, který stanoví, že společný postup v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech směřuje k usnadňování a urychlování spolupráce justičních orgánů v řízení a při výkonu rozhodnutí, jakož i k usnadňování vydávání mezi členskými státy.
- 32 Na rozdíl od tvrzení *Advocaten voor de Wereld* neumožňuje žádný poznatek dojít k závěru, že se sblížení právních předpisů členských států přijímáním rámcových rozhodnutí na základě čl. 34 odst. 2 písm. b) EU týká pouze pravidel trestního práva těchto států uvedených v čl. 31 odst. 1 písm. e) EU, a sice pravidel týkajících se znaků skutkové podstaty trestných činů a použitelných trestů v oblastech vyjmenovaných v tomto ustanovení.

- 33 Podle čl. 2 prvního pododstavce čtvrté odrážky EU patří rozvoj prostoru svobody, bezpečnosti a práva mezi cíle sledované EU a čl. 29 první pododstavec EU stanoví, že za účelem toho, aby mohla být občanům poskytnuta vysoká úroveň ochrany v takovém prostoru, je rozvíjen společný postup členských států, zejména v oblasti justiční spolupráce v trestních věcech. Podle druhého pododstavce druhé odrážky téhož článku se na dosažení tohoto cíle podílí „užší spolupráce justičních a jiných příslušných orgánů členských států [...] v souladu s články 31 [EU] a 32 [EU]“.
- 34 Článek 31 odst. 1 písm. a) a b) EU nicméně neobsahuje žádné údaje týkající se právních nástrojů, které musí být za tímto účelem použity.
- 35 Krom toho, čl. 34 odst. 2 EU obecně uvádí, že Rada „přijímá opatření a podporuje [...] spolupráci sloužící cílům Unie“ a opravňuje „[z]a tím účelem“ Radu k přijímání různých druhů aktů vyjmenovaných v uvedeném odst. 2 písm. a) až d), mezi kterými jsou uvedena rámcová rozhodnutí a smlouvy.
- 36 Mimoto, ani čl. 34 odst. 2 EU, ani žádné jiné ustanovení hlavy VI Smlouvy o EU nerozlišuje mezi druhy aktů, které mohou být přijaty v závislosti na předmětu, kterého se týká společný postup v oblasti spolupráce v trestních věcech.
- 37 Článek 34 odst. 2 EU rovněž tak nezavádí pořadí přednosti mezi jednotlivými nástroji, které jsou v tomto ustanovení vyjmenovány, takže není vyloučeno, že Rada může volit mezi několika nástroji pro úpravu téže oblasti, s výhradou mezí stanovených povahou zvoleného nástroje.
- 38 Za těchto podmínek nemůže být čl. 34 odst. 2 EU v rozsahu, ve kterém vyjmenovává a obecně definuje jednotlivé druhy právních nástrojů, které mohou být použity pro „dosažení cílů Unie“ uvedených v hlavě VI Smlouvy o EU, vykládán tak, že vylučuje, aby se sbližování právních předpisů členských států přijetím rámcového rozhodnutí na základě uvedeného odst. 2 písm. b) mohlo týkat jiných oblastí, než které jsou uvedeny v čl. 31 odst. 1 písm. e) EU, a zejména oblasti evropského zatýkacího rozkazu.

- 39 Výklad, podle kterého není sbližování právních předpisů členských států přijímáním rámcových rozhodnutí povoleno pouze v oblastech uvedených v čl. 31 odst. 1 písm. e) EU, je podepřen tímž odst. 1 písm. c), který uvádí, že společný postup směřuje rovněž k „zajišťování slučitelnosti příslušných předpisů členských států, pokud je to nezbytné ke zlepšení této [justiční] spolupráce [v trestních věcech]“, aniž by rozlišoval mezi jednotlivými druhy aktů, které mohou být použity za účelem sbližování těchto předpisů.
- 40 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě čl. 34 odst. 2 písm. c) EU vylučuje, aby Rada mohla při sbližování právních předpisů členských států použít rozhodnutí a že právní nástroj společného postoj ve smyslu téhož odst. 2 písm. a) musí být omezen na definování přístupu Unie k určité otázce, vyvstává tedy otázka, zda mohla Rada, na rozdíl od tvrzení *Advocaten voor de Wereld*, platně upravit oblast evropského zatýkacího rozkazu cestou rámcového rozhodnutí, spíše nežli prostřednictvím smlouvy podle čl. 34 odst. 2 písm. d) EU.
- 41 Je-li pravda, že evropský zatýkací rozkaz mohl být rovněž předmětem smlouvy, do posuzovací pravomoci Rady spadá, aby dala přednost právnímu nástroji rámcového rozhodnutí, jakmile jsou, jako v projednávaném případě, splněny podmínky pro přijetí takového aktu.
- 42 Tento závěr není vyvrácen okolností, že podle čl. 31 odst. 1 rámcového rozhodnutí nahrazuje toto rámcové rozhodnutí ve vztazích mezi členskými státy od 1. ledna 2004 odpovídající ustanovení starších smluv týkajících se vydávání, které jsou uvedeny v tomto ustanovení. Jakýkoliv jiný výklad, který nemá oporu ani v čl. 34 odst. 2 EU, ani v jakémkoliv jiném ustanovení Smlouvy o EU, by mohl zbavit možnost přijímat rámcová rozhodnutí v oblastech dříve upravených mezinárodními smlouvami, která byla přiznána Radě, podstatné části jejího užitečného účinku.

- 43 Z toho plyne, že rámcové rozhodnutí nebylo přijato při nerespektování čl. 34 odst. 2 písm. b) EU.

Ke druhé otázce

- 44 Advocaten voor de Wereld tvrdí, na rozdíl od všech ostatních účastníků řízení, kteří předložili svá vyjádření v rámci řízení v projednávané věci, že čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí v té části, ve které odstraňuje ověřování oboustranné trestnosti u trestných činů, které jsou uvedeny v tomto ustanovení, je v rozporu se zásadou rovného zacházení a zásadou zákazu diskriminace, jakož i zásadou legality v trestních věcech.
- 45 Bez dalšího je třeba uvést, že podle článku 6 EU je Unie založena na zásadě právního státu a ctí základní práva zaručená Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod podepsanou v Římě dne 4. listopadu 1950 a ta, jež vyplývají z ústavních tradic společných členským státům, jako obecné zásady práva Společenství. Z toho vyplývá, že orgány podléhají přezkumu souladu svých aktů se smlouvami a obecnými právními zásadami stejně jako členské státy, když provádějí právo Unie (viz zejména rozsudky ze dne 27. února 2007, Gestoras Pro Amnistía a další v. Rada, C-354/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 51, a Segi a další v. Rada, C-355/04 P, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 51).
- 46 Je nesporné, že mezi tyto zásady patří jak zásada legality trestných činů a trestů, tak zásada rovného zacházení a zásada zákazu diskriminace, které byly rovněž znovu potvrzeny v člancích 49, 20 a 21 Listiny základních práv Evropské unie vyhlášené v Nice dne 7. prosince 2000 (Úř. věst. C 364, s. 1).
- 47 Soudnímu dvoru proto přísluší, aby posoudil platnost rámcového rozhodnutí s ohledem na uvedené zásady.

K zásadě legality trestných činů a trestů

- 48 Podle *Advocaten voor de Wereld* je seznam více než třiceti trestných činů, u kterých je upuštěno od tradiční podmínky oboustranné trestnosti, trestá-li je vystavující členský stát trestem odnětí svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky, v tomto bodě široký a neurčitý, takže porušuje, nebo přinejmenším může porušovat, zásadu legality v trestním právu. Trestné činy uvedené v tomto seznamu nejsou doplněny svojí zákonnou definicí, ale představují velmi široce definované kategorie nežádoucích jednání. Na osobu zbavenou svobody při výkonu evropského zatýkacího rozkazu bez ověření oboustranné trestnosti se nevztahuje záruka, podle které musí trestní zákon splňovat podmínky spojené s přesností, jasností a předvídatelností umožňující každému, aby v okamžiku spáchání svého činu věděl, zda je tento čin trestný či nikoliv, a to na rozdíl od osob, které jsou zbaveny svobody mimo rámec evropského zatýkacího rozkazu.
- 49 Je třeba připomenout, že zásada legality trestných činů a trestů (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), která je součástí obecných zásad práva, které jsou základem ústavních tradic společných členským státům, byla rovněž zakotvena několika mezinárodními smlouvami a zejména v čl. 7 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (viz v tomto smyslu zejména rozsudky ze dne 12. prosince 1996, X, C-74/95 a C-129/95, *Recueil*, s. I-6609, bod 25, a ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P až C-208/02 P a C-213/02 P, *Sb. rozh. s. I-5425*, body 215 až 219).
- 50 Tato zásada předpokládá, aby zákon jasně stanovil trestné činy a tresty, které je potlačují. Tato podmínka je splněna, pokud se má procesní subjekt možnost z textu příslušného ustanovení, a v případě potřeby z výkladu, který k němu podaly soudy, dozvědět, z jakých úkonů a opomenutí mu vzniká trestněprávní odpovědnost (viz zejména ESLP, rozsudek *Coëme v. Belgie* ze dne 22. června 2000, *Sbírka rozsudků a rozhodnutí*, 2000-VII, s. 1, bod 145).
- 51 Podle čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí jsou trestné činy, které jsou uvedeny v tomto ustanovení, pokud je „lze ve vystavujícím členském státě potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky a které jsou vymezeny právem tohoto členského státu“, důvodem pro předání na základě evropského zatýkacího rozkazu bez ověření oboustranné trestnosti tohoto činu.

- 52 V důsledku toho, i když členské státy doslovně převezmou výčet kategorií trestných činů uvedený v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí za účelem jeho provedení, samotná definice těchto trestných činů a použitelné tresty vyplývají z práva „členského státu vystavení“. Účelem rámcového rozhodnutí není harmonizace dotčených trestných činů, pokud jde o znaky jejich skutkové podstaty nebo o tresty, kterými jsou postihovány.
- 53 Proto, odstraňuje-li čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí ověřování oboustranné trestnosti u kategorií trestných činů uvedených v tomto ustanovení, jejich definice a použitelné tresty i nadále spadají do pravomoci práva členského státu vystavení, které, jak je ostatně uvedeno v čl. 1 odst. 3 téhož rámcového rozhodnutí, musí ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 EU a, v důsledku toho, zásadu legality trestných činů a trestů.
- 54 Z toho plyne, že čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí, v rozsahu, ve kterém odstraňuje ověření požadavku oboustranné trestnosti u trestných činů uvedených v tomto ustanovení, není neplatný z důvodu porušení zásady legality trestných činů a trestů.

K zásadě rovného zacházení a zásadě zákazu diskriminace

- 55 Podle *Advocaten voor de Wereld* je rámcovým rozhodnutím porušena zásada rovného zacházení a zásada zákazu diskriminace, jelikož u jiných trestných činů než uvedených v jeho čl. 2 odst. 2 může být předání podmíněno tím, že jednání, kvůli kterému byl vydán evropský zatýkácí rozkaz, představuje trestný čin podle práva vykonávajícího členského státu. Toto rozlišení není objektivně odůvodněné. Odstranění ověření oboustranné trestnosti je o to zpochybnitelnější, že v rámcovém rozhodnutí není uvedena žádná zevrubná definice činů, u kterých je předání požadováno. Režim tohoto rámcového rozhodnutí povede k neodůvodněnému rozdílnému zacházení s procesními subjekty v závislosti na tom, došlo-li k předmětnému jednání ve vykonávajícím členském státě nebo mimo území tohoto státu. Tytéž procesní subjekty jsou tedy posuzovány odlišně, pokud jde o odnětí svobody, aniž by to bylo odůvodněno.

- 56 Je namístě uvést, že zásada rovného zacházení a zásada zákazu diskriminace vyžadují, aby se srovnatelnými situacemi nebylo zacházeno odlišně a s odlišnými situacemi stejně, není-li takové zacházení objektivně odůvodněno (viz zejména rozsudek ze dne 26. října 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun, C-248/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 72 a uvedená judikatura).
- 57 Pokud jde jednak o výběr 32 kategorií trestných činů uvedených v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí, Rada mohla mít za to, na základě zásady vzájemného uznávání a s ohledem na vysoký stupeň důvěry a solidarity mezi členskými státy, že buď z důvodu jejich vlastní povahy, nebo z důvodu uloženého trestu s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky patří dotčené kategorie trestných činů mezi kategorie, u nichž závažnost narušení veřejného pořádku a veřejné bezpečnosti odůvodňují, aby ověření oboustranné trestnosti nebylo vyžadováno.
- 58 Proto i za předpokladu, že by situace osob podezřelých ze spáchání trestného činu spadajícího do seznamu uvedeného v čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí nebo odsouzených za to, že se dopustily takového trestného činu, byla srovnatelná se situací osob podezřelých nebo odsouzených ze spáchání jiných trestných činů, než které jsou uvedeny v tomto ustanovení, je rozlišování v každém případě objektivně odůvodněné.
- 59 Co se týče dále skutečnosti, že by nedostatečná přesnost definice dotčených kategorií trestných činů mohla způsobit rozdílné provádění rámcového rozhodnutí v jednotlivých vnitrostátních právních řádech, stačí uvést, že jeho předmětem není harmonizace hmotného trestního práva členských států a že žádné ustanovení hlavy VI Smlouvy o EU, jejíž články 34 a 31 byly označeny jako právní základ tohoto rámcového rozhodnutí, nepodřizuje použití evropského zatýkacího rozkazu harmonizaci trestněprávních předpisů členských států v oblasti dotčených trestných činů (viz obdobně zejména rozsudky ze dne 11. února 2003, Gözütok a Brügge, C-187/01 a C-385/01, Recueil, s. I-1345, bod 32, stejně jako ze dne 28. září 2006, Gasparini a další, C-467/04, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 29).

- 60 Z toho plyne, že čl. 2 odst. 2 rámcového rozhodnutí, v rozsahu, ve kterém odstraňuje ověření požadavku oboustranné trestnosti u trestných činů uvedených v tomto ustanovení, není neplatný z důvodu porušení čl. 6 odst. 2 EU a konkrétněji zásady legality trestných činů a trestů, stejně jako zásady rovného zacházení a zásady zákazu diskriminace.
- 61 Vzhledem ke všem přecházejícím úvahám je namísto odpovědět, že přezkum položených otázek neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost rámcového rozhodnutí.

K nákladům řízení

- 62 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení vzhledem ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

Přezkum položených otázek neodhalil žádnou skutečnost, kterou by mohla být dotčena platnost rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

Podpisy.

PŘÍLOHA VII

ROZHODNUTÍ NĚKTERÝCH NEJVYŠŠÍCH SOUDŮ (shrnutí)

Portugalsko

- **žádost Španělska o předání portugalského státního příslušníka. Evropský zatýkací rozkaz (EZR) byl vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody v délce tří let.**

Rozhodnutí odvolacího soudu Evory umožnilo předání portugalského státního příslušníka za účelem vykonání trestu. Státní zástupce se proti rozhodnutí odvolal s odkazem na čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí a z důvodu neexistence vzájemnosti ze strany Španělska (viz čl. 12 odst. 2 písm. f) zákona 3/2003 ze dne 14. března).

Nejvyšší soud, ačkoli uznal, že podle španělské judikatury by bylo v podobné situaci zaujato rozdílné stanovisko, za použití čl. 33 odst. 5 ústavy Portugalské republiky rozhodl, že chybějící vzájemnost nemůže být překážkou spolupráce v rámci Evropské unie, a rozhodl proto předat portugalského státního příslušníka příslušnému španělskému soudu pro výkon trestu.

- **Obžalovaný se odvolal proti rozhodnutí lisabonského odvolacího soudu umožňujícímu jeho předání španělským orgánům z důvodů, že svou obhajobu nepředložil písemně a že vykonávající soud nebyl informován o rozhodnutí vystavujícího soudu.**

Ústavní soud, stejně jako nejvyšší soud, rozhodl, že písemná obhajoba by byla povinná pouze v případě ústního jednání, k němuž nedošlo, a že vykonávající soud byl informován o rozhodnutí vystavujícího soudu. Rozhodnutí jednoduše nebylo ve prospěch obviněného, a to se mu přirozeně nelíbilo.

- **Obžalovaný se odvolal proti rozhodnutí lisabonského odvolacího soudu, které umožnilo jeho předání belgickým orgánům, jednak z důvodu, že rozhodnutí bylo neplatné, neboť formulář byl několikrát přeformulován a doplňován, a v důsledku toho se žaloba stala nejasnou, a dále proto, že existovaly důvody pro odmítnutí výkonu EZR.**

Nejvyšší soud rozhodl, že:

1. Odvolací soud skutečně požádal o doplňující informace týkající se skutkové podstaty případu, aby mohl určit druh příslušného trestného činu a dojít k závěru, že jelikož trestný čin patří k druhům uvedeným na seznamu v článku 2, nebylo třeba ověřit oboustrannou trestnost tohoto činu.
2. Pokud jde o důvod odmítnutí uvedený obviněným, žádná ze skutečností předložených vystavujícím soudem v souvislosti se státním občanstvím obžalovaného, místem, kde k činu došlo, nebo povahou činu, by nevyžadovala ověření důvodů pro odmítnutí výkonu, které by v každém případě bylo nepovinné. Rozhodnutí o předání lisabonského odvolacího soudu bylo tedy potvrzeno.

Kypr

Nejvyšší soud Kypru přijal dne 7. listopadu 2005 důležité rozhodnutí ohledně provádění a prosazování rámcového rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu.

Nejvyšší soud Kyperské republiky potvrdil rozhodnutí okresního soudu v rámci opravného prostředku podaného před tímto soudem generálním prokurátorem proti rozhodnutí, které stanovilo, že kyperský státní příslušník nemůže být zatčen a předán justičním orgánům Spojeného království na základě evropského zatýkacího rozkazu, neboť vnitrostátní právní předpis, kterým se rámcové rozhodnutí provede do vnitrostátního právního řádu, je neústavní. Ústava Kypru zakazuje vydávání kyperských státních příslušníků do jiných zemí.

Dva hlavní argumenty předložené generálním prokurátorem v odvolání, zejména že postup evropského zatýkacího rozkazu není totožný, pokud jde o postup vydávání, a že zásada nadřazenosti práva Společenství nad vnitrostátními právními předpisy členských států se musí v každém případě použít obdobně ohledně práva Evropské unie, soud zamítl z těchto důvodů:

- a) Přestože povaha evropského zatýkacího rozkazu byla projednána, zejména prostřednictvím odkazů na rozhodnutí polského nejvyššího soudu ve stejné věci, soud rozhodl, že bez ohledu na jeho povahu a na to, zda se rovná či nerovná vydávání, nemohl nalézt vhodný právní základ v ústavě, který by odůvodňoval zatčení kyperského státního příslušníka pro účely jeho předání příslušným justičním orgánům jiného členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu. Důvody pro zatčení osob jsou taxativně vyjmenovány v ústavě a žádný z nich nelze vykládat jako důvod umožňující zatčení a předání kyperských státních příslušníků do jiného členského státu. Soud proto nemohl vyložit vnitrostátní právo v souladu s právem Evropské unie.
- b) Rámcová rozhodnutí vydávaná na základě článku 34 Smlouvy o Evropské unii nejsou přímo účinná. Očekávaných výsledků, závazných pro členské státy, lze dosáhnout pouze prostřednictvím provedení „vhodnými legitimními postupy existujícími v každém členském státě“. Podle soudu na Kypru k provedení nedošlo, neboť ustanovení příslušných právních předpisů, kterými se rámcové rozhodnutí o evropském zatýkacím rozkazu má provést do vnitrostátního práva, jsou v rozporu s ustanoveními ústavy. Touto logikou soud dospěl k závěru, i když ne výslovně, že rámcová rozhodnutí nemohou být považována za silnější předpisy než ústava.

V návaznosti na rozhodnutí nejvyššího soudu a s ohledem na následky s tím spojené pro plnění závazků Kyperské republiky v rámci Smlouvy o Evropské unii, vláda rozhodla předložit návrh na změnu ústavy poslanecké sněmovně.

V mezidobí a dokud nedojde ke změně ústavy, nebudou moci příslušné kyperské orgány vykonávat žádné evropské zatýkací rozkazy vydané příslušnými orgány jiných členských států proti kyperským státním příslušníkům.

Nejvyšší soud *Kypru* v rozhodnutí ze dne 7. listopadu 2005 prohlásil, že zákon provádějící EZR je v rozporu s kyperskou ústavou. Dne 28. července 2006 vstoupila v platnost revize; nový, pozměněný článek 11 uvádí lhůtu pro předání státních příslušníků, které je možné pouze v případě činů spáchaných po dni přistoupení Kypru k Unii, tj. po 1. květnu 2004.

Francie

- **Vystavení evropského zatýkacího rozkazu pro jednání spáchaná před 1. listopadem 1993 a po něm.**

V rozhodnutí č. 5233 vydaném dne 21. září 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že evropský zatýkací rozkaz může být vykonán, pokud se žádost o předání pro účely výkonu trestu odnětí svobody týká alespoň jednoho jednání spáchaného po 1. listopadu 1993.

- **Jednání spáchaná částečně ve Francii**

V rozhodnutí č. 4351 ze dne 8. července 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že skutečnost, že jednání byla částečně spáchána na francouzském území, opravňuje k odmítnutí předání.

- **Musí soudy systematicky přezkoumávat, zda by rozsudek mohl být vykonán ve Francii (článek 695-24-2 trestního řádu)?**

V rozhodnutí č. 4540 vydaném dne 5. srpna 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že senát, kterému bylo svěřeno předběžné vyšetřování a který má rozhodnout o předání osoby, na niž se vztahuje evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem výkonu trestu, není povinen přezkoumat, zda trest může být vykonán na území jeho státu.

- **Předání, které se připouští pro jednání, která nejsou trestná podle francouzského práva**

V rozhodnutí č. 4540 vydaném dne 5. srpna 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že senát, kterému bylo svěřeno předběžné vyšetřování, nemohl právoplatně nařídit předání francouzského státního příslušníka, na kterého se vztahuje evropský zatýkací rozkaz, pro jednání, která nepředstavují protiprávní jednání podle francouzského práva.

- **Povaha postupu podle evropského zatýkacího rozkazu**

V rozhodnutí č. 4630 vydaném dne 5. srpna 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že postup podle evropského zatýkacího rozkazu a opatření pro jeho použití nepředstavují právní předpisy o opatřeních pro výkon a používání trestů ve smyslu článku 112-2-3 trestního řádu, a že se proto v souladu s článkem 32 rámcového rozhodnutí Rady ze dne 13. června 2002 použijí na jednání spáchaná ode dne 1. listopadu 1993 (viz rovněž trestní senát ze dne 23. listopadu 2004, č. 6578).

- **Význam šestidenní lhůty pro obdržení evropského zatýkacího rozkazu**

V rozhodnutí č. 4785 vydaném dne 1. září 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že šestidenní lhůta pro obdržení originálu nebo kopie evropského zatýkacího rozkazu stanovená francouzskými právními předpisy není stanovena s výhradou námítky neplatnosti. Otázka, zda toto nedodržení může být důvodem k propuštění soby, ještě nebyla rozhodnuta.

- **Platnost evropského zatýkacího rozkazu vydaného po pořízení záznamu v Schengenském informačním systému, na jehož základě byla osoba zatčena.**

V rozhodnutí č. 5548 vydaném dne 5. srpna 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že senát, kterému bylo svěřeno předběžné vyšetřování a který odmítá předat osobu zatčenou po rozeslání záznamu o mezinárodním zatýkacím rozkazu v Schengenském informačním systému z důvodu, že k vydání evropského zatýkacího rozkazu došlo až po pořízení záznamu, neuvádí právní základ pro své rozhodnutí (viz rovněž trestní senát ze dne 1. února 2005, č. 00742).

- **Povaha rozhodnutí senátu, kterému bylo svěřeno předběžné vyšetřování po rozhodnutí o předání (článek 695-46 trestního řádu).**

V rozhodnutí č. 5834 vydaném dne 13. října 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že pokud obdrží žádost o povolení stíhání pro jiná porušení než ta, která jsou podkladem pro vydání a k nimž došlo dříve, senát, kterému bylo svěřeno předběžné vyšetřování, jedná bez možnosti opravných prostředků (viz rovněž trestní senát ze dne 14. prosince 2004, č. 7034).

– **Dočasné předání a neexistence ochranného opatření spojeného s odnětím svobody (článek 695-39 trestního řádu).**

V rozhodnutí č. 7071 vydaném dne 13. října 2004 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že článek 695-39 trestního řádu nestanoví závislost rozhodnutí o dočasném předání osoby hledané a stíhané ve Francii na neexistenci ochranného opatření spojeného s odnětím svobody v případě této osoby.

– **Předání osoby odsouzené k ochrannému opatření spojenému s odnětím svobody (článek 695-12 trestního řádu).**

V rozhodnutí č. 3197 vydaném dne 25. května 2005 vyslovil trestní senát nejvyššího odvolacího soudu názor, že vydání osoby odsouzené k ochrannému opatření spojenému s odnětím svobody, v tomto případě umístění v psychiatrickém zařízení, které je třeba každých šest měsíců znovu zhodnotit, bylo v souladu s ustanoveními článků 695-11 až 695-24, jelikož doba trvání uloženého ochranného opatření spojeného s omezením osobní svobody byla delší než trest odnětí svobody v délce čtyř měsíců.

PŘÍLOHA VIII

SEZNAM KONTAKTNÍCH MÍST A KONTAKTNÍ ÚDAJE

EVROPSKÝ ZATÝKACÍ ROZKAZ
Seznam kontaktních míst a kontaktní údaje

ZEMĚ	KONTAKTNÍ OSOBA	ADRESA	TELEFON ČÍSLO	FAX ČÍSLO	E-MAIL
BE Belgie	Ms. Marie-Hélène DESCAMPS	Ministère de la Justice Bd de Waterloo, 115 1000 Bruxelles	+ 32 2 542 6728	+ 32 2 542 70 25	marie-helene.descamps @just.fgov.be
BG Bulharsko	Ms. Milena PETROVA	Ministry of Justice 1, Slavianska Str. 1040 SOFIA	+ 359 2 9237 418		m.petrova@ justice.government.bg
CZ Česká republika	Ms. Nicole Petrikovitsová	Ministry of Justice International Department International Treaties and Mutual Legal Assistance in Criminal Matters Unit, Vyšehradská 16, CZ 128 10 Prague	+420 / 221 997 923 or 221 997 925	+420 / 221 997 919 or 221 997 986	npetrikovitsova@msp.jus tice.cz / om@msp.justice.cz
DK Dánsko	Mr. Morten N. JACOBSEN	Ministry of Justice Slotsholmsgade 10 1216 Copenhagen K	+ 45 72 26 86 01	+ 45 33 92 26 89	mnja@jm.dk
DE Německo	Dr. Ralf RIEGEL Dr. Yvonne WILMS	Bundesamt für Justiz Adenauerallee 99-103, 53113 BONN	+ 49 228 99 410 5310 + 49 228 99 410 5395	+ 49 228 99 41 5591	Ralf.Riegel@bfj.bund.de Yvonne.Wilms@ bfj.bund.de
EE Estonsko	Ms. Imbi MARKUS Astrid LAURENDT- HANIOJA	Ministry of Justice International Legal Cooperation Unit Tõnismägi 5a Tallinn 15911 Estonia	+ 372 620 81 90 +372 620 81 86	+ 372 620 81 09 +372 620 81 09/91	imbi.markus@just.ee astrid.laurend@just.ee
EL Řecko	Mrs Elsa DAFNI Head of Section of International Judicial Cooperation in Criminal Matters	Ministry of Justice Greece	+ 30 210 776 7311	+ 30 210 776 7497	mjust4@otenet.gr
ES Španělsko	Mr. Luis AGUILERA RUIZ Ms Ana GALLEGO	REPER Deputy General Director for International Judicial Cooperation	+ 32 2 509 8819 + 34 91 390 2298	+ 34 91 390 4457	luis.aguilera@ reper.mae.es ana.gallego@mjusticia.es
FR Francie	Mr. Loic GUERIN / Mr. Samuel LAINE Chef du Bureau de l'entraide pénale internationale Bureau de l'entraide pénale internationale Direction des affaires criminelles et des Graces Ministère de la Justice	Ministère de la justice 14, rue Halévy 75001 Paris	+ 33 1 44 86 14 36 + 33 1 44 86 14 00	+ 33 1 44 86 14 11	loic.guerin@ justice.gouv.fr samuel.laine@ justice.gouv.fr

ZEMĚ	KONTAKTNÍ OSOBA	ADRESA	TELEFON ČÍSLO	FAX ČÍSLO	E-MAIL
IE Irelad	Ms. Anne FARRELL	Department of Justice, Equality & Law Reform Pinebrook House Harcourt Street Dublin 2	+ 353 1 602 8574	+ 353 1 602 8472	warrantsmail@justice.ie
IT Itálie	Mr. Gabriele IUZZOLINO	Italian Ministry of Justice Via Arenula 70 00 186 Roma	+ 39 06 688 52 682	+ 39 06 68897568	gabriele.iuzzolino@giustizia.it
CY Kypř	Mrs. Eleni LOIZIDOU Senior Law Officer	Law Office of the Republic	+ 357 22 889100 + 357 22 889156 (direct)	+ 357 22 66 50 80	att.gen@law.gov.cy
LV Lotyšsko	Maris STRADS Prosecutor	International Cooperation Division Prosecutor General's Office	+ 371 704 4562	+ 371 704 4804	maris.strads@lrp.gov.lv
	Mr. Juris BULANS Legal Adviser	Ministry of Justice Brivibas Buld, 36 LV - 1536 RIGA	+371 6703 6913	+ 371 6703 6916	juris.bulans@tm.gov.lv
LT Litva	Ms. Andrada BAVEJAN	Ministry of Justice International Law Department Division of Legal Cooperation Gedimino ave. 30/1 LT-01104 Vilnius	+ 370 526 629 40	+ 370 526 628 54	a.bavejan@tm.lt
	Mr. Rolandas TILINDIS	Prosecutor's General Office Div of International Relations and Legal Assistance A. Smetonos str. 4 LT-01515 Vilnius	+ 370 526 623 60	+ 370 526 623 17	rolandas.tilindis@prokuraturos.lt
LU Lucembursko	Mrs. Annick HARTUNG	Ministère de la Justice 16 Boulevard Royal L-2934 Luxembourg	+ 352 478 8526	+ 352 22 0519	annick.hartung@mj.etat.lu
HU Maďarsko	Dr. Klára NÉMETH-BOKOR Head of Department	Department of International Criminal Law Ministry of Justice and Law Enforcement	36-1-4413113	36-1-4413112	bokork@irm.gov.hu nemzb@irm.gov.hu
MT Malta	Dr. Donatella FRENDO DIMECH Senior Counsel of the Republic	International Cooperation in Criminal Matters Unit, Attorney General's Agency The Palace Valletta Malta	+ 356 212 21223	+ 356 256 83103	donatella.m.frendo-dimech@gov.mt
NL Nizozemsko	Mrs. Marjorie BONN Senior legal adviser	Ministry of Justice Schedeldoekshaven 100 2500 EH Den Haag	+31 70 370 6632	+31 70 370 7519	m.bonn@minjus.nl
AT Rakousko	Mr. Stefan BENNER	Ministry of Justice Museumstraße 7 1016 Wien	+ 43 1 52152 2225	+ 43 1 52152 2500	stefan.benner@bmj.gv.at

ZEMĚ	KONTAKTNÍ OSOBA	ADRESA	TELEFON ČÍSLO	FAX ČÍSLO	E-MAIL
PL Polsko	Mrs Alicja KLAMCZYNSK A	Ministry of Justice Dept. of Judicial Assistance and European Law Ujazdowskie 11 Ave. 00-950 WARSAW Poland	+ 48 22 56 18 406	+ 48 22 62 80 949	klamczynska@ms.gov.pl
PT Portugalsko	Ms. Patrica LISA Legal Adviser	Bureau for International Affairs (Gabinete para as Relações Internacionais) - Ministry of Justice	+ 351 217 924 030	+ 351 217 924 032	plisa@dgpj.mj.pt
RO Rumunsko	Mr. Florin RAZVAU RADU Ms. Mariana ZAINEA Ms. Cătălina MIRON	Ministry of Justice Apolodor 17 Bucarest	+ 40 21 3118951	+ 40 21 3101662	rradu@just.ro mzainea@just.ro gmiron@just.ro
SI Slovensko	Mrs Ana Bučar	Ministry of Justice of the Republic of Slovenia Directorate for International Cooperation Unit of Mutual Assistance Zupanciceva 3 1000 Ljubljana	+ 386 1 369 56 10	+ 386 1 369 5306	ana.bucar@gov.si
SK Slovensko	Mr Branislav BOHACIK Director	Ministry of Justice of the Slovak Republic International Law and European Integration Department Division for Judicial Co-operation in Criminal Matters Zupne namestia 13 813 11 Bratislava	+ 421 2 593 53240	+ 421 2 593 53604	branislav.bohacik@ justice.sk
FI Finsko	Ms. Johanna HERVONEN District Prosecutor	Helsinki District Prosecutor's Office POB 318 00181 Helsinki FINLAND	+ 358 10 362 2401	+ 358 10 3622203	johanna.hervonen@ oikeus.fi helsinki.sy@oikeus.fi
SE Švédsko	Mr. Joakim ZETTERSTEDT Legal Adviser	Ministry of Justice Division for Criminal Cases and International Judicial Cooperation SE - 103 33 STOCKHOLM	+ 46 8 405 1000	+ 46 8 4054676	joakim.zetterstedt@ justice.ministry.se
UK Spojené království	Ms. Ferella TAYLOR / Mr. Richard WEST	Judicial Co- operation Unit Home Office 5th Floor, Fry Building 2 Marsham Street London SW1P 4DF	+ 44 20 7035 1263	+ 44 20 7035 6986	richard.west@ homeoffice.gsi.gov.uk
	Mr. David Dickson	International Co- operation Unit (all matters concerning the EAW in Scotland)	+ 44 131 243 8152	+ 44 131 2438153	DavidJ.Dickson @copfs.gsi.gov.uk

ZEMĚ	KONTAKTNÍ OSOBA	ADRESA	TELEFON ČÍSLO	FAX ČÍSLO	E-MAIL
GSC Generální sekretariát	Mr. Hans G. NILSSON Mr. Guy STESENS Mr. Angel GALGO	Generální sekretariát Rady EU	+ 32 2 281 79.33 + 32 2 281 79.15 + 32 2 281 67 11 + 32 2 281 77 92	+ 32 2 281 63.54	hans.nilsson@consilium.europa.eu guy.stessens@consilium.europa.eu angel.galgo@consilium.europa.eu
